

Jaroslav Kříž

**Hotel –
– Posel
Lod' –**

Pistoruis & Olšanská 2011

Tato kniha byla redakčně a nakladatelsky připravena v rámci semináře Nakladatelská praxe na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.

© Jaroslav Kříž 2011

Ilustrace © Jan Souček – dědicové, 2011

Typografie © Lubomír Šedivý, 2011

ISBN 978-80-87053-60-7

Hotel

I

Lidé si postupně vzali svá zavazadla a vyšli dveřmi k východu. Zůstal v rozměrné hale zcela sám. Na jednom z karuselů obíhal jediný velký kufr. Chvilí se na něj nerozhodně díval, potom jej po dvou dalších obězích váhavě stáhl k sobě na podlahu. Kufr byl z rudohnědé kůže, asi umělé, byl přepásaný stejným řemenem a působil poněkud staromódně. Neměl na sobě žádnou jmenovku. Přelep na držadle se potrhal, nebylo možné poznat, odkud kufr přiletěl a kam směřoval. Na chvíli uvažoval, zda tu mohl zůstat z dřívějšího letu nebo se sem dostal omylem. Různé věci se přece stávají.

Kufr mu byl poněkud povědomý, ale to mohlo být také tím, že ho tak dlouho při tom osamělém kolování sledoval. Zkusmo jej zvedl – kufr neměl žádná kolečka – a zjistil, že ho jakžtakž unese. Měl pocit, že to měkké držadlo už někdy svíral v ruce. Váhavě se vydal k východu. Jediný zřízenec či celník, který tady ještě postával, po něm přešel lhostejným pohledem a pak se otočil a zašel do postranních dveří.

U východu nikdo nečekal, bylo tu zcela pusto, jenom v dálce v hale odletů zahlédl krátké řady lidí, kteří zřejmě místo opouštěli. Chvilí se tím směrem díval s pocitem, že do té haly taky někdy dospěje, pak – pořád ještě váhavě – kráčel k vnějšímu východu. Dveře se před ním samy otevřely a do tváře ho udeřil studený,

mokrý vzduch. Byla už tma, ředěná světlem z oken haly a z blízkých budov všude okolo. Postavil kufr a chvíli se rozhlížel. Světelné nápisy na domech proti němu mu nic neříkaly. Patřily asi firmám, které v těch budovách sídlily. Nikde neviděl jméno města, do jehož blízkosti přiletěl. Pilot to při přistání možná říkal, ale byl ohlušený tlakem v uších, prostě neslyšel.

„Odsud už teď nic nepojede,“ zavolal řidič jediného taxíku, který tu ještě stál. „Musíte se mnou nebo pěšky.“

„Kam se odsud dá dojít?“

Řidič si to vyložil, že chce jet s ním. Bez dalších řečí vystoupil, vzal mu zavazadlo a s neuvěřitelnou lehkostí je hodil do kufru. Potom otevřel zadní dvířka, sám se vsoukal za volant a rozjel se, jakmile stačil nastoupit.

„Bude to do hotelu?“ řekl s očima upřenýma na silnici před sebou. Vlastně to neznělo úplně jako otázka.

Okamžik přemýšlel, pak přikývnul. Nevěděl, zda šofér ten jeho pohyb viděl, v každém případě se ho už na nic nezeptal. Projížděl právě špatně osvětleným tunelem, který se mu zdál nekonečný. Pak přišla náhlá záře od lamp na konci a potom zase tma, kterou jen občas kmitla osamělá lucerna. Oknem viděl temné stromořadí, za ním možná pole se skalami v pozadí. Nevěděl, zda je doopravdy vidí: možná si krajinu jen představoval, byla přece velká tma. Nic nenaznačovalo blízkost města, jenom ty slabé, řídké postavené lucerny. Za oknem auta teďka tušil les, pak prudký sráz hned nedaleko od silnice, snad hory v pozadí, které se rýsovaly proti slabé záři noční oblohy. Možná to byly jenom mraky na obzoru nebo prostě iluze.

„Tohle je cesta do města?“ zeptal se opatrně.

Řidič nic neřekl. Možná ho neslyšel, nebo mu nechtěl odpovídat. Ve světle další lucerny zahlédl odraz jeho tváře v zpětném zrcátku: upíral oči do tmy před sebou s jakýmsi nasupeným výrazem a pohyboval němě rty, jako by se v duchu s někým hádal. Jeho tvář zase zmizela, jakmile nechali lucernu za sebou.

Chvíli se pokoušel rozpoznávat fantastické tvary nedaleko silnice, ale pak usoudil, že jsou to zřejmě jenom jeho představy. Nakonec zavřel unavené oči. Padla zas na něho ta otupělá únava, kterou cítil už v letadle a díky níž útržky jeho myšlenek plavaly jako v husté melase. Odkud a kam to přiletěl a proč, to dávno zmizelo v neprostupné mlze.

Zřejmě po zbytek cesty spal. Když zas otevřel oči, stálo auto před nějakým osvětleným vchodem, asi hotelu. Řidič vepředu nebyl. Neobratně se vysoukal z vozu a viděl šoféra, jak právě staví kufr na chodník. Přistoupil k němu a sáhl do kapsy, ale šofér jen mávl rukou směrem k hotelu, pak skočil za volant a odjel. Hleděl za ním s mírným údivem. Možná už předtím zaplatil a teď si na to nevzpomínal. Sehnul se ke kufru, ale ten mezitím už zvedl mladík v livreji a nesl jej s přehnaným chvatem před ním do schodů. Napadlo ho, že ta červená livrej se zlatými prýmkami příliš neladí k skromnému vzhledu hotelu. Pak ale pochopil, že to, co vidí, je jen vstupní část, zatímco celá stavba, jak ji tušil ve tmě, byla obrovská. Pomalu a s nejasnou úzkostí vystoupil po schodišti. I v hale a za recepčním pultem byly červeně oblečené postavy. Hosty v občanském úboru tu nikde neviděl. Nu byla noc, zřejmě už všichni spali.

Starší muž v zvlášť ozdobné livreji k němu vyčkávavě hleděl z recepcie.

„Vítáme vás v Universu,“ řekl mu vlídně, když se přiblížil. „Tohle nám prosím vyplňte. Je to jenom pár údajů.“

Rozhlédl se po psacím náčiní, ale muž mu s lístkem přistrčil i pero.

„Červené?“ podivil se.

„Je v tom svítící látka, kterou umí číst náš stroj.“

Vzal pero do ruky a zahleděl se před sebe. Jaké má napsat údaje? Pevně zavřel oči, aby se donutil k soustředění, ale kromě prostinkého popěvku, v kterém se opakovalo vždy znovu slovo *Universum*, v jeho mysli nevyvstalo nic. Když oči znovu otevřel,

uviděl s překvapením, že je lístek plný písma. Je to jako krví, napadlo ho. Je možné, že ty řádky vyplnil, aniž by na to myslel? Nebo mu recepční omylem přistrčil už vyplněný lístek? Vzhlédl, pak zase sklopil oči, aby prozkoumal, co je tam napsáno, ale muž už od něho vzal s díky formulář.

„Bude to trvat jenom chvíličku,“ řekl a strčil lístek do škvíry strojku, který měl za pultem.

Ozvalo se vrnění, pak cosi jako dlouhý vzdech. Recepční sáhnul do přihrádky strojku a vyňal tuhou kartičku z nějaké bílé hmoty.

„Tahle karta je univerzální,“ řekl, když mu ji podával. „Je to klíč k pokoji, vidíte, číslo 313. A zároveň to slouží jako doklad, kterým se můžete všude vykázat. Dá se tím platit v hotelu i mimo, ale žádné mimo tady vlastně není – víceméně všechno patří k hotelu. Útrata automaticky pak půjde na váš účet zde.“

„Můj účet?“ podivil se.

„No jistě, ten se založil ve chvíli, když jste dorazil. Zatím tam je jenom poplatek za taxík, ale jistě se bude dost rychle plnit, jako u každého.“

„Co když na to nebudu mít?“

„Kredit je velký, i když ovšem není nekonečný. No, nebudu vás zdržovat, jste jistě unavený. Výtah je tady vpravo, otevře ho taky karta a kabina vás sama doveze, kam má.“

„Kufr...“

„Už máte na pokoji. Dobrou noc.“

Šel k výtahu a přitom hleděl na kartu. Červeným písmem tam bylo napsáno Universum, pod tím číslo pokoje a pak drobným písmem další údaje. V šeru haly se přečíst nedaly, slíbil si tedy, že se na ně podívá o něco později. Přivolal výtah, dal se vyvézt do třetího patra, potom šel matně osvětlenou dlouhou chodbou, až konečně našel číslo svého pokoje. Otevřel zámek kartou, vstoupil dovnitř a rozsvítil.

Pokoj mu připadal podivně povědomý, jako by tu někdy dříve byl: veliká postel s pestrým přehozem, lampa na nočním stolku

se stínidlem, které vypadalo jako krajka, na stěně obraz poněkud známé krajiny. Měl pocit, že už ví, co je na druhé straně širokého okna, ale musel se tam stejně podívat: poněkud obstarožní psací stůl s velikým měkkým křeslem, tmavá skříň, taky už sotva působivá na hotel s takovou technikou, pak nízký stolek, na němž ležel červenavý kufr.

Pocit, že tohle všechno dobře zná, ačkoliv neví, odkdy a co na tomhle místě vlastně dělal, pokud tady byl, ho strašně unavil. Jen s obtížemi si zul boty, svlékl oblek, který z posledních sil hodil na křeslo, potom se vsoukal pod přehozem na lůžko a usnul dřív, než se dokázal přikrýt.

* * *

Vzbudil se ze sna, v kterém se mu zdálo o cestě, již před usnutím absolvoval. V tom snu jako by věděl, proč sem přijel. Těsně před probuzením říkal různá jména, možná své a ještě jiných, důležitých lidí. Ale když otevřel oči, všechna jména ihned zapomněl. Vyskočil z postele a běžel ke stolu, vzal kartu, kterou na jeho desku v noci odložil, a šel s ní k oknu. Roztáhl závěsy a natočil ten bílý štítek tak, aby na něm zachytil co nejvíc světla. Kryštof Man. Bylo to jedno z jmen, která při probouzení opakoval? Nebyl si jist. Pod tím byla čísla, zřejmě datum narození, a pod ním ještě jiná, ale tenká, až se před očima rozplývala. Už asi potřebuji brýle, řekl si.

Odložil zase kartu a šel do koupelny. Kryštof Man, opakoval pod sprchou. Utřel se jedním z ručníků, potom si vzpomněl, že se musí přece oholit a provést všechno ostatní, co lidi ráno dělají. Přistoupil k zrcadlu, ale i když otřel zamlžené sklo, neviděl se jasně. Kryštof Man, řekl nahlas. I jeho hlas zněl matně, jako by promluvil v husté mlze.

Vzal si docela samozřejmě župan, který visel na háčku, a vrátil se do pokoje. Musel vybalit kufr, aspoň částečně. Rozepjal řemen,

potom zkusil zámky – nebyly zamčené. Odklopil víko a prohrábl obsah. Pod zeleným pršipláštěm a zásobním oblekem tam byla bunda, řada košil, prádlo, další kalhoty, nějaké sešity a malý adresář. Rychle se oblékl, vzal adresář a na poslední chvíli kartu, pak vyšel na chodbu.

Chtěl sejít po schodišti, ale žádné nenašel. Tak tedy doputoval dlouhou chodbou k výtahu, který ho svezl dolů. Jak ví, kam chci, napadlo ho, třeba jsem chtěl jet někam nahoru. Přesto poslušně vystoupil. Když míjel recepci, zavolal na něho muž, který tam měl službu a jehož dosud neviděl, že má pro něho poštu.

„Pro mne?“ podivil se.

„Jste přece Kryštof Man.“

Podal mu obálku, na které bylo ručně napsáno to jméno, a potom sdělil, že se snídaně podává v levém křídle.

„V pravém už sklízíjí,“ řekl významně. „Tam je to vždycky pro ty, co si přivstali.“

Šel směrem, který ten muž ukázal, a zas po delším bloudění dorazil do haly, kde v něm příjemné pachy jídel vyvolaly hlad, který až dosud necítil. Chtěl si sednout na první volné místo, ale pak si všiml, že jsou stoly číslovány, zřejmě jako pokoje. Vyhledal tedy 313 a sedl si. Číšník v červené livreji – poněkud skromnější, než měli lidi u vchodu – se zeptal, zda chce kávu nebo čaj, pak odspěchal.

Zatímco čekal, rozhlížel se po hostech, kteří seděli po jednom či po dvou u okolních stolů. Připadali mu poněkud ztracení, jako by vyděšeně přemýšleli, proč tu vůbec jsou. To platilo hlavně o mužích – ženy se klidně rozhlížely, drobně rozprávěly spolu, pokud byly dvě, nebo dorážely otázkami na své muže. Odvrátil oči a pak si vzpomněl na obálku, kterou dostal v recepci. Rozřízl ji jedním z nožů, jež ležely na stole, a rozevřel lístek tlustého dopisního papíru. Stálo tam jenom, psáno velkorysým, možná ženským písmem, Liliová 31.

Ukázal lístek číšníkovi, který přinesl snídani.

„Velice působivá adresa,“ řekl muž uznale.

„Jak je to daleko?“

„V určitém smyslu celkem blízko.“

„Dá se tam tedy dojít? Kterým směrem se mám dát?“

„Bojím se, že tam odsud nedojdete.“

„Říkal jste, že je to docela blízko.“

Číšník rozpačitě přešlápl. Bylo vidět, že by rozhovor raději ukončil.

„Hotel je velmi rozlehlý a členitý, má mnoho křídel, která obejít snad ani nejde.“

„Dá se hotelem projít?“

„Asi ano, ale člověk snadno zabloudí... Promiňte, je tu ještě mnoho hostů, které musím obsloužit.“

Nezbývalo, než propustit ho. Dal se do jídla, s očima upřenýma na ten lístek. Liliová, něco mu to říkalo. Bílá barva, těžká vůně... ale to jsou květiny. Snad šťíhlost, čistota? To pořád mínil květy, nebo ne? Zamyšleně žvýkal sousto, které téměř nevnímal. Ten lístek byl jasná výzva, kterou nesměl pominout. Někdo ho v Liliové očekával, někdo, kdo snad ví nebo alespoň tuší proč...

Někdo. Převrátil lístek, obálku, nikde tam nebyl žádný podpis. Potom si vzpomněl na adresář v kapse saka. Pokud tam bude tahle adresa... Rozevřel sešitek, jehož narudlé koženkové desky svědčily o dlouhém používání, ale brzy se zklamáním zjistil, že je zcela prázdný. Někdo do něj v minulosti psal, patrně tenkou tužkou, připevněnou k zadním deskám, ale potom všechna jména zase vymazal – zůstaly po nich jenom nečitelné stopy: tu horní oblouky toho, co snad bylo dříve m, tam dolní klička j či y. Prolistoval stránky několikrát, pak sešitek spustil zase do kapsy saka. Nebude tedy předem vědět, kdo... Ale co na tom záleží, v nejlepším případě by našel jméno, které by mu nejspíš mnoho neříkalo. Důležitá byla adresa a výzva, kterou znamenala.

Chvatně vypil hrnek bílé kávy, zdvihl lístek a vstal. Vlastně ho nepotřeboval, tu adresu si přece pamatoval, ale měl pocit, že se třeba obálkou a lístkem bude muset někde prokázat.

* * *

Prošel halou kolem recepcce a pak mezi muži s červenými livremi před hotel. Byl celkem teplý den, oblek mu postačí. Včerejší únava ho skoro přešla, i když matný pocit zůstával. Seběhl rychle po schodech a pak se obrátil, aby obhlédl hotel. Včerejší letný dojem nelhal: vchod byl sice skromný, trochu omšelý, ale hotel za ním byl obrovský. Byl vlastně nedohledný – všude, kam se podíval, do výšky čněly stěny dalších křídel s nesčetnými okny v mnoha řadách nad sebou. Ten pohled vyvolával pocit závratě, tím spíš, že malá změna jeho úhlu ihned odhalila v dálce dosud skrytá další křídla – každé poněkud jiné, přesto zřejmě pevně zasazené v tom obrovském komplexu. Většinu celku přitom odsud jistě neviděl, k tomu by se musel povznést do výšky. Byl si teď jist, že vchodů, recepcí, výtahů nebo restaurací tady musí být stovky, možná dokonce tisíce. Napadlo ho, že třeba nic jiného než ten hotel vůbec není. Na chvíli ho sevřela úzkost, pak se vzepřel tomu pocitu. Pokud nic jiného, je tu ta Liliová ulice, a tam se musí dostat dřív, než ho to zdejší mraveniště pohltní. Nevěděl, co tím myslí, byl to vlastně také jenom pocit, ale přesto o tom ani trochu nepochyboval.

Přistoupil k taxikáři, který postával u svého vozu před hotelem, a přistrčil mu lístek před oči.

„Liliová, pane jo,“ zamumlal taxikář.

„Můžete mě tam dovézt?“

Řidič chvíli ještě zíral na lístek, potom zavrtěl hlavou.

„Tam to bohužel nejde.“

„Jak to, že ne?“

Řidič na něho krátce pohlédl, potom odvrátil oči.

„Nevede tam odsud silnice,“ řekl neochotně. „A myslím ani žádná cesta.“

„Jak se tam tedy člověk dostane?“

„Já nevím, zeptejte se v hotelu.“

Řidič se odvrátil, pak vlezl do vozu a odjel. Jako by utíkal, napadlo ho. Byl stejně rozpačitý, málem nepřátelský jako číšník u snídaně, když se ho ptal na cestu. Měl by se zeptat v recepci? Pomyslel si, že to asi nemá smysl – v nejlepším případě dostane vyhybavou odpověď. Ta Liliová byla zřejmě mimo hotel, i když mu recepční dnes v noci tvrdil, že tu vlastně všechno k němu patří. Adresa vzbuzovala úctu, ale současně i rozpaky a cosi jako odpor nebo možná strach. Podivný rozpor.

Přešel silnici a vyšplhal na příkrý svah hned za ní, aby se na hotel lépe podíval. Návrší bylo porostlé hustými keři, ale když větve rozhrnul, měl celkem dobrý výhled. Co uviděl, vyvolávalo skoro až bázeň: rozlehlost hotelu byla ještě daleko větší, než si představoval – stále další a další budovy, některé fantastických tvarů, se rozprostíraly až k obzoru. Ani na chvíli nepochyboval, že to, co vidí, patří všechno k hotelu: přes svoji rozmanitost navazovaly budovy jedna na druhou. Nezdála se být v té stavbě žádná skulina, až na jediné návrší dost v dálce, které ze svého místa dobře neviděl. Byla tam zeleň, zřejmě mnoho stromů, a mezi nimi tušil vzcné stavby s bílým sloupovím. Tam nejspíš bude Liliová, řekl si. Pocítil prudkou touhu se tam vydat, ale pocítil zas onu únavu, která ho sužovala v noci. Čím to jen bylo? Nejspíš ten pohled na hotel z něho vysává všechnu sílu. Otočil se k němu zády a s překvapením náhle viděl vodní plochu, o níž do té doby neměl ani tušení.

Prodral se keři na návrší, pak se rozhlédl. Před ním se rozkládalo modré jezero, za nímž se tyčily vysoké hory. Přímo pod ním byla písčná pláž, na které, opřen zády o veliký balvan, seděl osamělý muž. Podle oblečení to byl host, rozhodně nikdo z osazenstva hotelu. Spustil se k němu opatrně ze srázu. Když ho muž uviděl, jen krátce kývl a hned zase hleděl na jezero. Přišel až k němu a sedl si vedle něho na písek.

„Promiňte, že vás ruším v rozjímání,“ řekl s rozpaky. „Chtěl jsem se jenom zeptat – vy bydlíte taky v hotelu?“

Muž napřed jenom krátce kývnul, pak přece jen promluvil.

„Prozatím. Brzo mi dojde kredit.“

„Ach ano, kredit.“ Na ten dosud nemyslel. „Co bude pak, až dojde?“

Neznámý jen mlčky rozhodil ruce. Mohl tím myslet, že to neví, nebo že je to tak jasné, že to není třeba vykládat.

„Bydlíte tady asi dlouho,“ zkusil znovu rozhovor.

„Dlouho?“ povzdechnul muž. „Začne to brzo splývat, člověk ztrácí přehled.“

„To je tady život tak monotónní?“

„Ale ne. Mají tu spoustu zábav, různých radovánek, můžete se třeba ubavit. Ale čas při nich o to více utíká, člověk náhle zjistí, že uběhl měsíc nebo třeba rok, aniž si toho stačil všimnout.“

Chvíli oba mlčeli. Potom váhavě vyňal z kapsy obálku a z ní lístek, který tomu člověku ukázal. Ten na něj krátce pohlédl, pak otočil zas oči k jezeru.

„Říká vám to něco?“ zeptal se.

„Takový vzkaz tu dostal každý, aspoň pokud vím. Trochu se vždycky liší adresa.“

To se ho dotklo – představoval si, že byl tím vzkazem vyvolen, že ho tu čeká zvláštní úkol. Pak překonal své zklamání.

„Nevíte, jak se tam dá dostat?“

„Zdá se, že jenom přes hotel, protože okolo to nejde. Když jdete po pláži, hotel je prostě všude, to jsem zkusil mnohokrát. Najdete třeba cestičku, ale zanedlouho prostě skončí nebo vás zavede do hotelu.“

Poslouchal ho napjatě, potom zklamaně vydechl.

„Tak tedy přes hotel?“ řekl spíše pro sebe.

„Hotelem se dá chodit bez zábrany, ale brzy se v něm ztratíte. Má plno lákadel, kterým je těžké odolat a kterými vás vede nenápadně zase zpátky. Nechápu, proč ty vzkazy vůbec doručují, když proti nim bojují.“

„Myslíte, že je v tom opravdu úmysl?“

Muž se na něho podíval, pak sklopil oči.

„Nevím. Napřed jsem myslel, že má hotel někde vládce, kteří všechno ze tmy řídí. Teďka mám dojem, že je to spíš něco jako obrovitý živočich nebo ještě spíš mraveniště, které se jen stará samo o sebe a nanejvýš se brání vlivu zvenčí. Vyjde to nastejno.“

Chvíli zase mlčeli.

„Co nechápu,“ řekl pak váhavě, „kdo tohle všechno zásobuje. Všechno to jídlo, teplo, světlo, lahůdky a zábavy. Někde musí být pole, statky, továrny, někdo v nich musí pracovat.“

„Myslím, že všechno, co ten hotel dává, je jen iluze,“ řekl muž a náhle vstal. „Nebo zhmotněný čas, o který hosty okrádá. Nezlobte se, ale ten můj se mi už krátí, chci být sám.“

A bez pozdravu odešel. Chvíli se za ním díval, pak sám také vyskočil a namáhavě lezl do svahu. Bořil se přitom do písku – návrší byla prostě velká duna, kterou tu kdysi vytvořilo jezero. Za chvíli viděl zase hotel. Zdálo se mu, že vstupní budova má cosi jako tvář, v níž balkony nad vchodem jsou teď pozdvížené a sloupy z obou stran jsou pokroucené ironickým úsměvem. Pokrčil rameny nad tím podivným nápadem.

II

Nechápal, jak vchod do samého nitra hotelu mohl až dosud míjet, aniž si jej povšimnul. Byl nedaleko recepcy, široký jako ulice a také zářící odlesky mnoha světél. Lehká mlha, která v jeho ústí visela jako jemný závoj, to nemohla vysvětlit. Napadlo ho, že člověk vidí jenom, o čem ví, nebo co aspoň očekává, ale ani to se mu nezdálo uspokojivé. Nakonec přestal dumat, prošel tím závojem a rozhlédl se kolem sebe. Muž, který říkal, že po cestě potká různá lákadla, rozhodně nelhal: po obou stranách chodby byly krásné obchody, vystavující vše, po čem vlastně dávno toužil: oblečení, v kterém člověk mohl vypadat mladistvě, aniž by ze sebe udělal šaška; boty z pravé kůže, dobře tvarované, přitom praktické; pak

přišly úplné paláce lahůdek, při pohledu na něž se mu sbíhaly sliny, i když nebyl hladový. Statečně prošel kolem nich a ocitl se v salonu, kde stála auta krásných tvarů, jaká dosud neviděl. Nebyl by schopen říct, zda někdy vůbec řídil, ale teď věděl, že po tom určitě vždycky toužil: sedět za volantem elegantního vozu a drobnými pohyby ovládat jeho zkrocenou sílu... Bezděky přistoupil k jednomu z vozů, který ho přitahoval, a přejel prstem po jeho třpytivém laku.

„K čemu mi bude auto, když tu není žádná silnice?“

Řekl to polohlasem, aby pokušení odolal.

„Nemusíte auto přece kupovat,“ přitočil se k němu mladý muž v červeném elegantním obleku, který poněkud připomínal livrej. „Stačí je jenom vyzkoušet. Je to prakticky zadarmo a je to velká zábava.“

Nechal se odvést ke krásnému autu, které mu hned zpočátku padlo do oka ladnou a přitom dravou elegancí své stříbřité karoserie. Jako ve snu vklouzl na sedadlo do luxusní vůně kůže a položil ruce na volant. Jakmile dvířka zaklapla, ozval se jemný ženský hlas, který ho vyzval, aby projel svojí kartou drážkou v přístrojové desce. Jakmile to udělal, zapředl motor jako velká kočkovitá šelma, a když se nohou jenom dotkl pedálu, stroj vyrazil. Najednou salon kolem něho zmizel a před ním se zjevila silnice. Jel napřed celkem pomalu, zaujatý scénérií, kterou viděl předním sklem: vlevo nedohledná vodní hladina modrého jezera, vpravo hornatá krajina, do níž silnice zatáčela. Tak vida, vzpomněl si na taxikáře, že prý tu není silnice! Možná se nedá dojít pěšky tam, kam chtěl, ale takovým autem se tam jistě dojet dá.

Usmál se tomu, jak na hotel vyzrál: předstíral zájem o auto a přitom sledoval své vlastní plány. Silnice zatáčela směrem tam, kde za hotelem předtím uviděl Zelené návrší s bílými stavbami. Někde tam určitě bude Liliová ulice. Teď se mu právě mezi vrchy zakmitlo, podstatně dál, než předtím čekal. Nedočkávě přidal plyn.

V příští chvíli měl plně ruce práce s ostrou zatáčkou. Tichý hlas z hloubi vozu ho mírnými slovy varoval, aby ubral plyn a přibrzdil, ale on na něj nedbal – bravurně točil volantem a ostrý kvil pneumatik vozu, který slyšel zvenčí jenom tlumeně, ho naplňoval nadšením. Vzápětí toho ale litoval: za zatáčkou se objevilo velké auto v protisměru. Vpravo, jak viděl, byl skalnatý sráz, končící kdesi dole balvany a vodou jezera. Bylo mu jasné, že se auta mohou minout jen s největší opatrností, a hledal nohou pedál brzd, na nějž až doposud zcela zapomněl. Bylo ale už pozdě: hřmotný kamion byl těsně před ním, se zoufalým troubením a skřípotem brzd. Bezděčně zavřel oči před srážkou, hned je však zase otevřel a se stisknutými zuby strhl volant k okraji. Koutkem oka viděl, že odstříkuje štěrky z okraje silnice, jak auto zřejmě klouže po krajnici směrem ke srázu. Zuřivě přidal ještě plyn a viděl s náhlou úlevou, že velké auto minul o pár centimetrů.

Poněkud zvolnil, byl úplně zpocený a ruce se mu třásly. Měl chuť na chvíli zastavit a vzpamatovat se, ale cosi mu říkalo, že musí pokračovat, než hotelu dojde, co má za lubem, než zasáhne a zabrání mu v jeho plánu. Zatnul zuby a zase přidal plyn. Tak jak se silnice kroutila zleva doprava a zase zpátky, Zelené návrší co chvíli vyvstávalo a zas mizelo. Bylo však vždy o něco blíž, i když jen o trochu, jak se zklamáním zjišťoval. Přesto v těch zákmitech, které zkracoval tím, jak navzdory hlasu v kabině stále zrychloval, viděl už skoro jasně vzosné stavby, lehké a subtilní – o tolik krásnější proti hřmotné hmotnosti hotelu. Vždy, když je viděl, zrychlil se mu dech čím dál tím více naléhavou touhou k nim konečně dorazit. Už byly zcela blízko, jen ještě objet tenhle kopec a pak už...

Motor najednou zhasl a odmítal naskočit, ať šlapal na pedál či točil klíčkem zapalování. Vzhlédl a viděl, že s motorem zhasl také obraz silnice a krajiny po obou stranách. Tentýž hlas, který ho před chvílí nabádal, aby jel opatrně, teď stejným tónem ohlásil, že jízda skončila. S nedůvěrou a vztekem se rozhlížel předním

sklem: skutečně, viděl další auta v salonu, potom mladého muže v elegantním obleku, který mu otevřel dvířka.

„Tak co, stálo to za to, že,“ řekl zdvořilým hlasem, v kterém možná byla stopa ironie.

Chtěl něco prudce odseknout, ale hned se zdržel. Ten člověk patřil k hotelu. Iluze, na kterou jim naletěl, mohla být zkouška jeho záměrů.

„Pěkné, ale bohužel krátké.“

„Jezdil jste celý den.“

„Cože? Vždyť...“ rozhlédl se.

„Ano,“ zasmál se mladík s pochopením. „Při dobré zábavě čas rychle utíká.“

Pocítil náhle velkou únavu. Sklesle vylezl z auta a bez pozdravu odešel.

Měl v úmyslu jít dál do nitra hotelu, ale zřejmě spletl směr – za chvíli viděl známou recepci. Úředník – zase jiný, přesto povědomý – na něho zamával a řekl mu, že se večere dneska podává pro změnu v pravém křídle. Se svěšenou hlavou, mírně zahanbený, vykročil směrem, který ukázal.

* * *

Zpátky do jeho pokoje ho po večeři vedla únava. Proč jenom byl tak unavený? Přece za celý den jenom přešel tu velkou dunu před hotelem, bavil se chvíli s oním neznámým, potom se vrátil, prošel malou částí hotelu a většinu dne seděl v tom prokletém autě. Asi ho vyčerpalo vzrušení z možnosti, že by do oné Liliové prostě dojel. Liliové? Nebyla to třeba Růžová nebo dokonce Narcisová? S úzkostí sáhl do kapsy, s úlevou našel obálku a v ní přeložený lístek. Ano, Liliová 31, a ne 13, jak ho taky napadlo.

Když se tak díval na to písmo, měl dojem, že za jediný den poněkud vybledlo. Snad to bylo tím šerem v pokoji, ale když rozsvítil, nebylo to o moc lepší. Taky lístek s obálkou byly dost

pomačkané. To se stalo nejspíš v autě, jak pod vlivem té dokonalé iluze kroutil zběsile volantem. Měl by obálku lépe chránit. Vzpomněl si na ten adresář, který mu stejně nebyl k ničemu, když byl úplně prázdný. Vytáhl jej z kapsy saka a skutečně, obálka do něho úplně přesně zapadla. Jak ho však rozevřel, všiml si znaků hned na první stránce. Sedl s ním ke stolu a rozsvítil si stolní lampu se zeleným stínidlem. Pak, přemáhaje únavu, se do stránky vpil očima. Bylo jasné, že nebyla úplně nedotčená, to už přece zjistil, když knížečku z kufru vzal. Spíš někdo na ni dosti hustě psal a potom to zas smazal, nejspíš nepořádně vygumoval. Taky to patrně nebyly adresy, spíš zápisky, možná dokonce deník. Tak jako poprvé, jen mnohem s větším odhodláním, se pokoušel ze stop doplnit písmena a z nich pak slova. Z té námahy mu za chvíli slzely oči, znaky mu v zorném poli tančily, jakmile jeden zrakem opustil a vrhl se hladově na další, první mu zmizel.

Bylo jasné, že tak to nepůjde, potom však dostal spásný nápad: vytáhl z poutka v deskách tužtičku a začal opatrně obtahovat písmena – to, co z nich zbylo, a k tomu to, co k jejich zlomku zřejmě patřilo. Nemyslel na to, zda text dává smysl, dolovat téměř z prázdná písmena zabralo všechnu jeho pozornost. Na konci stránky téměř přestal vidět, zavřel na chvíli oči a pokoušel se na nic nemyslet. Pak oči zase otevřel. Na stránce bylo napsáno:

Dostal vzkaz na jméno Kryštofa Mana. Obsahuje jen adresu, Liliová 31. Patrně výzva, aby se tam dostavil.

Ptal se číšníka na cestu, dostal jen vyhýbavou odpověď.

Našel jezero před hotelem, na pláži člověka, jemuž prý došel kredit. Říkal, že každý tu dostane výzvu, ale cesta podle ní je zřejmě těžká nebo nemožná: hotel se nedá obejít, je všude; když se člověk pokusí projít hotelem, ztratí se v něm, prý kvůli různým lákadlům. Mluvil o temných vládcích, o obrovském živočichu nebo mraveništi. Pak chtěl být sám.

Podlehl iluzi řízení auta, uviděl návrší, kde je asi Liliová, ale možná i to byla iluze.

Hleděl na ten text nechápavě. Co tady četl, byl v podstatě deník jeho dnešních zážitků. Je možné, že to napsal bezděčně přes původní text? Ale vždyť znaky obtahoval pečlivě a na nic přítom nemyslel. Nebo to znamenalo, že už jednou předtím ten text napsal, že tedy všechno přítomné už jednou prožil, jak se mu zdálo už při prvním vstupu do tohoto pokoje? Pocítil znovu slabou úzkost. Ta se ještě prohloubila, když ho napadlo, že je tu ještě třetí možnost: že je už předem určeno, co všechno tady prožije, a tady zaznamenáno, pro něho úmyslně nejasně... Kdyby tu třetí možnost přijal, tak by mohl zjistit z deníku, co se bude dít v budoucnu. S bušícím srdcem stránku převrátil.

Ale měl oči příliš unavené, nebo tam nic nebylo: před ním byla poněkud zažloutlá, přesto však zcela prázdná plocha papíru. Zklamaně zavřel sešitek, potom si vzpomněl a vložil do něho tu vzácnou obálku. Sice si adresu už poznamenal, ale měl pocit, že původní vzkaz má zvláštní hodnotu...

* * *

Druhý den po snídani se zase vydal do nitra hotelu. Byl pevně odhodlán nedat se ničím svést a prostě přímým směrem dojít, jak daleko dokáže. Až klesne únavou, odpočine si, třeba tam i někde v koutku přespí a potom půjde dál. Nedá se ničím odvrátit a dojde až na konec hotelu, pokud vůbec existuje. Věděl, že věci, které viděl z auta, byly zřejmě iluze, prostě jen obrazy, šikovně promítané současně na přední sklo i boční okna. Ale Zelené návrší s bílými budovami viděl přece taky z duny před hotelem. Bylo to zřejmě velmi daleko, ale ne nekonečně, tím si byl docela jist.

Jeho odhodlání kráčet přímo vpřed hned na počátku prodělalo těžkou zkoušku: obchody hned za vchodem někdo v noci přesta-

vil a cesty kolem nich byly teď zakřivené. Kolem některých se jednoduše projít nedalo: člověk do nich musel chtě nechtě vstoupit a pak se proplétat zdánlivě nekonečným labyrintem mezi různým oblečením, vystaveným v dlouhých řadách, pak zase mezi pyramidami všelikých druhů bot, vitrínami s různými parfémami a kosmetikou. Když přišel do paláce náramkových hodinek, jak si to v duchu nazval, prošel jím rychle, bez prohlížení. Pak viděl s hrůzou, že před sebou má zas řady oblečení. Vedla ho cesta nenápadně zpět? Nebyl si jist: oči mu přecházely vším tím zbožím, které jako by se na něho tlačilo...

Zařal zuby a přidal do kroku. Mávnutím ruky odháněl od sebe prodavačky v hezkých červených šatečkách – ne, děkuje, jen prochází. Konečně vyšel z obchodu, ale místo do široké chodby, kterou včera procházel, vstoupil do velké haly, ve které se tísnil hustý, skoro neprostupný dav. Po stěnách tam běhala světla, z kterých se vytvářely nápisy.

VYHRAJTE VĚTŠÍ KREDIT, hlásaly mnohé z nich. JACKPOT JE, za tím číslo s velkým množstvím nul. Řekl si, že by asi mohl větší kredit potřebovat, i když vlastně nevěděl, jaký teď má. Přistoupil k jednomu z podivných automatů, na němž teď právě někdo hrál za přihlížení hloučku hostů.

„Jak se to vlastně hraje,“ zeptal se jednoho z nich.

Starší muž v brýlích se na něho podíval.

„Vy jste tu nový? Tak to radši neriskujte. Prohra je někdy drtivá.“

„To ale asi záleží na tom, kolik si člověk vsadí, ne?“

Muž zavrtěl hlavou s chmurným výrazem.

„Tohle je jiná hra. Začne to tím, že do stroje vložíte kartu. Automat přečte, kolik na ní zbývá kreditu, potom z toho náhodně zvolí sázku. Pak proběhne několik operací, taky údajně přísně náhodných, které nakonec určí, zda jste vyhrál. Stroj potom vloží výhru do karty nebo odečte sázku z kreditu.“

„Není to podivné?“

Muž pokrčil rameny.

„Je to hazard jako každý jiný. Jenom blázen si myslí, že ho může ovládat.“

„Dá se tu někde z karty přečíst, kolik na ní zbývá kreditu?“

„Bohužel ne,“ řekl zachmuřeně muž. „Ale snad to je tak lepší.“

„Ale jak pak budu vědět, že mi došel kredit?“

„To jistě poznáte. Je to asi jediná jistota, co člověk může mít.“

V té chvíli se ozval zděšený výkřik od automatu a člověk, který na něm ještě před okamžikem hrál, se sesul na zem s hlavou v dlaních. Odkudsi se zjevili dva zřízenci v červených livrejích, kteří ho zvedli ze země a odvedli ze sálu. Muž byl ve tváři velmi bledý a sotva klopýtal.

„Vidíte?“ blýskl po něm člověk brýlemi. „Radši si nezačínat.“

Kývli si na pozdrav a obrýlený člověk zmizel v davu.

* * *

Nakonec našel mezi všemi těmi lidmi východ ze sálu a pokračoval pasáží, kterou po obou stranách lemovaly velké kavárny. Netušil, jestli jde stále ve správném směru, tolikrát přece zatočil, několikrát se i vracel při hledání východu. Cítil se zase silně unavený, nohy ho brněly a na čele měl pot. Řekl si, že snad nemůže být na škodu, jen na chvíli se posadit a vypít horkou kávu. Vešel tedy do jednoho sálu, který vypadal docela útulně a nebyl příliš plný lidí. Našel si místo u okna, jímž bylo vidět do tropické zahrady, plné nádherných orchidejí, které visely na větvích pokroucených stromů.

„Kávu,“ požádal číšníka v červené livreji, který se k němu sklonil.

„Prosím, vyberte si.“

S překvapením od něho vzal velký lístek plný různých názvů, které v životě neslyšel.

„Já jsem chtěl kávu,“ namítnul.

„Tohle jsou všechno kávy,“ řekl číšník. „Prosím, káva s čokoládou, nebo s čili, nebo tady s likérem, těch je tu deset různých druhů, pak...“

„Obyčejnou černou kávu nemáte?“

„Ovšem,“ odušil číšník uraženě. „Můžete mi půjčit kartu?“

Projel kartou nevelkým zařízením vprostřed stolu, natukal kód a potom kartu vrátil se slibem, že hned zas tady bude s kávou.

„Promiňte, můžu si k vám přisednout? Jen na chvíli.“

S překvapením vzhlédl a viděl mladou ženu, skoro dívku v skromném kostýmku s pohárem svého nápoje, který si tiskla k hrudi. Nebyl její žádostí příliš nadšený. Kavárna byla poloprázdná, místa bylo všude dost. Málem jen zavrčel, že by chtěl být sám. Pak si však povšimnul jejího prosebného výrazu. Krátce pokývnul a němě ukázal na židli proti sobě.

„Víte, já se tu cítím hrozně osamělá,“ řekla dívka. „Nikdo se se mnou nebaví, ženy mě přímo odhánějí a muži... Myslí si, že s nimi chci něco mít, a přitom mně jde jenom o přátelské slovo.“

Trochu se zastyděl za svoji nerudnost. Ta dívka nebyla moc hezká, až na veliké šedé oči, ale byla jemná nenápadným způsobem, a zřejmě byla doopravdy sama, jako on.

„Taková hezká dívka by snad neměla být osamělá,“ řekl zdvořile.

„Jste hodný, že to říkáte. Ale já hezká nejsem a lidi jsou tady tak divní. Někteří, těch je menšina, pořád jen něco hledají a nechtějí se nechat rušit. Ti ostatní si chtějí co nejvíce užít, než jim dojde kredit, aspoň tak to říkají.“

„Proč jste sem přijela?“

„Já nevím,“ řekla tiše. „Prostě jsem se tu objevila.“

Chvíli hleděla do stolu, jako by doufala, že tam odhalí odpověď na onu záhadu.

„Víte, já vlastně nevím, kdo opravdu jsem,“ řekla skoro neslyšně.

„Copak nemáte žádné jméno?“

„Ale ano, mám tu jméno Iris, na kartě mám Iris Kore. Ale nějak...“

Zmlkla, když ke stolu přišel číšník s kávou. Na dívku se divně podíval, jakoby s odsudkem či podezřením. Pokládal ji snad za lehkou děvku, která tady navazuje známosti? Málem už něco řekl, ale číšník se beze slova otočil a rychle odešel.

„Víte, on mě tady nevidí rád,“ naklonila se dívka k němu důvěrně.

Němě se na ni podíval. Že by ten číšník přece jen měl důvod? Ta dívka na to nevypadala.

„Vlastně patřím do žlutého sektoru,“ pokračovala. „Máme tam všechno, co je zde, jak mi říkal dost nepříjemně. Ptala jsem se, jestli je tu zákaz, opustit svůj sektor. On na to, že to jistě ne, ale prý to komplikuje účtování.“

Poslouchal ji málem s otevřenou pusou.

„Žlutý sektor, říkáte?“

„Copak to nevíte? Jsou tady různé sektory, poznáte to podle barvy livřejí. Já jsem nahlédla do modrého, zeleného, v tomhle červeném jsem ještě nebyla.“

„A to chodíte sem tam jen tak ze zvědavosti?“

Rozhlédla se kolem sebe, pak se k němu ještě více naklonila přes stůl, až si málem svoji kávu rozlila.

„To ne. Ale...“ znovu se rozhlédla. „Dostala jsem vzkaz. Nevím, co vlastně znamená, je v něm jen adresa. Ale já cítím, že tam musím jít. Je to možná jediná záchrana, i když vlastně nevím, před čím.“

„Je to Liliová?“ zeptal se také tiše.

„Ne, Růžová. Je to určitě někde mimo hotel, myslím, že na Zeleném návrší. Já jsem je zahlédla z takové vyhlídkové věže v našem sektoru. Snažím se tam dojít...“

„Ale to jdete špatně,“ přerušil ji. „Červený sektor je úplně na opačné straně.“

„Víte to jistě?“ zeptala se zděšeně.

„Vždyť já v něm bydlím. Vchod je u jezera, je tam vysoká duna, a když se na ni vyšplháte, vidíte to Zelené návrší s bílými stavbami na druhé straně hotelu.“

Dívka ho poslouchala se zoufalým výrazem. Náhle se k nim přitočil číšník.

„Právě volali ze žluté recepce,“ řekl tichým hlasem. „Slečna Iris Kore tam má důležitý vzkaz.“

Okamžitě vyskočila, omluvila se a pospíchala k východu. Číšník sebral její nedopitou kávu, nahlédl jemu do hrnku, zda má, co pít, pak beze slova odspěchal. Zůstal po jeho odchodu úplně otřesen. Takže oni vědí, kde se každý zrovna nachází? Potom mu došlo, že se dívka prozradila kartou, kterou platila. To znamená, že nesmí na cestě hotelem za nic utrácet, alespoň pokud opustí svůj sektor. Jenomže, jak to udělat? Hotel je obrovský, jak viděl, neprojde jím za den, možná ani za týden. Musí po cestě přece něco jíst a hlavně pít...

Díval se zamyšleně oknem na nádherné květy orchidejí. Mohly být pravé nebo umělé nebo to mohly být jen obrazy, které nějaký přístroj trojrozměrně promítal. Co na tom vlastně záleželo? Raději přemýšlel o tom, proč hotel doručuje výzvy, proti jejichž splnění se brání zřejmě velmi urputně. Jenže jak věděl, že je to doopravdy výzva a že pochází odněkud z vnějšku hotelu? Třeba to je jen hra, která má hosty ještě jinak zabavit, nebo obchodní trik – čím víc se hosté budou pohybovat napříč hotelem, tím víc potkají obchodů...

Náhle na něho padla malomyslnost a únava. Jak vůbec věděl, že opravdu je někde Liliová nebo Růžová či Pomněnková, že vůbec existuje to Zelené návrší? Třeba to byla taky jenom iluze a není nic než tenhle hotel. Pomalu dopil teď už chladnou kávu, zvedl se a odvěkl se k východu. Nijak ho nepřekvapilo, když po chvíli chůze směrem, který zvolil docela náhodně, uviděl známou recepci. Byl přece v sektoru, kam patřil.

III

Snažil se na tu Liliovou zapomenout. Návrší zřejmě existovalo jen v jeho fantazii. Ano, ta dívka Iris o něm taky mluvila, ale nebyla vlastně tak trochu divná? Ty veliké šedivé oči na něho hleděly tak bezradně... Třeba to Návrší je jenom představa, která tu postihuje mírně vyšinité lidi. A to on přece není, vždycky byl úplně normální. Vždycky? Nu, přinejmenším celou dobu, co si pamatoval. A to bylo... Náhle si uvědomil, že neumí říct, jak dlouho už je tady v hotelu. Vybavovaly se mu jenom jednotlivé zážitky, ale ne čas, který tu strávil. Nechápal vlastně únavu, kterou tu skoro pořád pocítoval – vždyť život tu byl snadný, až to bylo k nevíře. Použité prádlo, které večer nechal v koupelně, druhý den zmizelo a bylo nahrazeno novým nebo čerstvě vypraným, které nacházel ve skříni. Kufr mu někdo vybalil, šaty rozvěsil ve skříni a sešity, které našel na dně kufru, vyrovnal do hraničky na stole. Nemusel se ani dívat, byly prázdné. S úsměvem prvním listoval, vlastně si prázdnost přál, bylo tak osvobozující. Pak náhle na poslední stránce spatřil kresbu. Byla jen sotva patrná, ani ne vybledlá, spíš pozůstatek po kresbě, kterou se někdo usilovně snažil vymazat. Přesto nebylo pochyb: z odstínů papíru, čím déle na ně hleděl, postupně vystupovalo Zelené návrší. Bylo tu nakreslené spíše primitivně, nebo se to aspoň zdálo ze stop, které zůstaly. Ale tvar kopce byl, jak si jej pamatoval, a na něm byly bílé, vzdušné budovy, které něčím – neuměl říct čím – popíraly ve své prostotě a vznešenosti všechno, co hotel pod nimi nabízel. Vlastně snad ani nepopíraly, ale spíš překračovaly, projevovaly na něm nezávislost. Zdálo se mu, že kresba zobrazuje také lidi, kteří v těch bílých budovách žijí, osoby zcela prosté, ale svobodné...

Pocítil prudké dojetí a silnou touhu se k nim dostat. Chvilí s tím bojoval. Byla to nejspíš zase jenom iluze, kterou si promítl do skvrn na papíru. Ale i pokud někdo kresbu doopravdy namaloval – a nejspíš to byl on, v jiném záhybu času, vždyť tohle byly jeho

sešity – pak kreslil jenom představu, kterou patrně potom zavrhl, proto ji smazal. Nebylo nic jiného, než tenhle hotel. Bylo snad málo toho, co mu nabízel? Vždyť vlastně na něm nechtěl víc, než aby si užíval radovánek... Přesto v něm stále rostla touha na to Návří se dostat, aspoň je zblízka zahlédnout, snad vystoupit po prvních schodech. Ještě se sám se sebou přel, ale už vstával s odhodláním, že to přece jenom znovu zkusí.

Jenomže jak? Náhle ho napadlo, že noc je asi ta nejlepší doba: obchody budou zavřené, většina hostů bude spát. Rychle se znovu obléknul, vyrazil na chodbu a došel k výtahu s novou energií. Když dole míjel recepci, vzhlednul k němu úředník za pultem a mrknul na něho.

„Jdete si zařádit?“ zavolal vesele.

„Ano, tak trochu,“ odpověděl.

Nevěděl, co tím „zařádit“ recepční myslí, ale nechtěl vzbudit jeho pozornost.

Jeho předpoklad, že obchody budou zavřené, se ukázal jako částečně správný. Některé zřejmě fungovaly celou noc, ale v mnohých už bylo zhasnuto nebo v nich probíhala přestavba, zřejmě ve snaze vytvořit ještě o něco lákavější prostředí pro ranní návštěvníky. Pasáž, která se v minulých dnech různě kroutila, se nyní zdála víceméně rovná. Šel svižně a ignoroval výzvy hostesek, které ho lákaly do barů a restaurací. Byl stále v tom svém červeném sektoru, jak bylo zřejmé z šatů číšníků a vrátných. Přidal ještě do kroku, přesto měl dojem, jako by byl pořád na místě – možná to bylo tím, že se prostředí pasáže moc neměnilo, konečně bar je vždycky jenom bar, ať už se tváří sebevíce originálně.

Jak dlouho šel, neuměl říct. Hodinky, které měl po celou dobu na ruce, se zřejmě porouchaly – nějakou dobu stály, aspoň se mu zdálo, pak náhle ukázaly zcela jiný čas, který ho jenom mátl. Měl by si koupit nové, napadlo ho. Ale jak věděl, že budou opravdu fungovat, nebo že kejkle, které vyváděly ty, které už měl, prostě neodpovídaly zdejšímu času? Vždyť taky prostor, jak se mu zdálo,

měl tady divné vlastnosti, alespoň v tom, že ho vždycky přiváděl zpět na místo, z kterého vyšel.

Bez ohledu na čas, který ukazovaly jeho hodinky, šel už určitě dlouho. Síly ho stále více pouštěly a bezděčně se rozhlížel, kde by si mohl odpočinout. Ale nikde neviděl nic takového jako lavičky či židle, jen pořád další kavárny a restaurace. Kdyby do některé vstoupil, musel by si něco dát, to znamenalo zaregistrovat se kartou a tím vyslat signál těm, kteří ho asi stále sledovali. Byli takoví? Vlastně určitě nevěděl. Vzpomněl si na dívku ze žlutého sektoru, s níž krátce mluvil. Tu našli bezpečně – ale kdo ji vlastně hledal? Byli tu skrytí vládcí hotelu, odpůrci Zeleného návrší, nebo se hotel instinktivně bránil sám, jak říkal onen muž, kterého potkal u jezera? Ach bože, jak to bylo dávno – dny, měsíce či roky? Vlastně ani to nevěděl. Čas jako by tu ztrácel hodnotu.

Byly to možná ještě celé hodiny, za nichž došel k náhlé překážce: pasáž ústila přímo do vchodu obrovského nočního podniku, odkud blýskala barevná světla a zněla velice hlasitá hudba. Nerozhodně se zastavil. Nikde neviděl žádnou možnost, jak ten podnik obejít, a také předtím po cestě žádnou odbočku nezaznamenal. Neochotně tedy vešel.

„No tak, kámo,“ řekl mu vesele svalnatý mladík u vchodu v červeném tričku s kroucenými nápisy, které v tom šeru nedokázal rozeznat. „Půjčíš mi kartičku?“

„Já chci jen projít,“ namítnul. „Na druhou stranu, pokud je tam východ.“

„Všude je východů, co hrdlo nebo nohy ráčí,“ zasmál se mladík. „Ale člověk musí napřed vstoupit, ne? A to znamená zaplatit.“

Na okamžik zauvažoval, zda by měl zkusit vniknout násilím.

„Lidi sem občas zkouší vniknout bez placení,“ řekl mladík nedbale, jako by mu četl myšlenky. „Je to hloupost, skoro nic to nestojí a přitom ve vstupu jsou zahrnuty všechny nápoje, co člověk uvnitř zkonsumuje. Říkám to každému, stejně to zkoušejí. A zbytečně, prostě to nejde.“

Pohled na mladíkovy svaly, které se vlnily pod tričkem, byl výmluvný, i kdyby vchod neměl ještě i jiné, třeba mechanické zábrany. S povzdechem mu tedy podal kartu.

„No vidíš, že to jde,“ zazubil se mladík. „Uvidíš, že to stojí za to.“

Projel kartou podobným zařízením, jaká měli všude v obchodech a restauracích, pak mu ji vrátil a ustoupil. Prošel kolem něho beze slova. Neměl rád, když mu lidi jen tak tykali, zvláště osoby o hodně mladší. O hodně? Vlastně určitě nevěděl. Cítil se sice starší, ale zas ne o tolik. Už mnohokrát se chystal vyluštit své datum narození, vytisknuté asi na kartě, ale buď na to zapomněl, nebo bylo zrovna málo světla, aby drobné číslice dokázal přečíst. Stejně to bylo k ničemu – nevěděl, který je teď právě rok: nebyl tu nikde kalendář a ptát se někoho se styděl.

Prostory podniku byly určitě obrovské. Protějšší stěny v přítmí, kde se mihotala světla různých barev, vůbec neviděl. Zato ho zaujal velký nálevní pult po pravé straně, který zářil měkkým zlatým světlem. S povzdechem se svezl na jednu volnou stoličku, která sice nedávala tolik pohodlí, kolik by při své únavě potřeboval, ale přece jenom umožnila ulevit jeho bolavým nohám.

„Copak si dáš?“ zeptal se barman v červené kazajce.

Tykat tu zřejmě bylo běžné.

„Máte něco bez alkoholu?“ zeptal se.

„Co takhle Šotka, toho si tu dává skoro každý.“

Němě přikývnul. Náhle si uvědomil, jak hroznou má žízeň, a s netrpělivostí přihlížel, jak barman čepuje pěnivý nápoj do štíhlé sklenice. Skoro mu ji vytrhl a málem by ji vypil najednou, kdyby ho barman nezadržel.

„Pomalů, jinak to nedělá dobře.“

Myslí asi ty bublinky, pomyslel si, ale poslušně teď nápoj jenom uskrával a přitom se rozhlížel. Na více místech celé davy zřejmě tančily, nebo se aspoň pohupovaly s rukama nad hlavou. Jeho však zaujala jiná místa, kde se v loužích zlatavého světla kolem

barevných tyčí v rytmu hudby ovíjely nahé postavy. Byly to skoro vždycky ženy, ale na jednom blízkém pódiu vystupoval také nahý pár a kdesi v dálce viděl takto tančit nahé muže. Každému podle jeho vkusu, napadlo ho a hned ho zarazila samozřejmost téhle myšlenky. Přesunul pohled zpět k nejbližší tyči, kolem níž se ovíjela krásná blondýnka s nádhernou štíhlou postavou a hřívou dlouhých zlatých vlasů, které její nahotu často skrývaly a tím ji činily daleko dráždivější.

Zjistil, že svou sklenici zatím dopil, a tak ji podal barmanovi. „Ještě?“ protáhl mladý muž. „To radši ne. Já ti dám Čarodějku, co říkáš?“

„Pokud v ní není alkohol.“

Barman se jenom usmál a načepoval z jiné pípy plnou míru pěnivého nápoje.

Vypadal zcela stejně, ale chutnal jinak: zatímco předešlý byl jenom osvěžující, i když účinek proti únavě byl téměř zázračný, tenhle působil dojmem sladkosti, která se ale rodila až někde v hlavě. Čím déle nápoj popíjel, tím víc ho poutala ta krásná dívka u tyče, která se teďka zdála být docela blízko. Určitý stud, s nímž po ní předtím pokukoval, teď z něho spadl: hladově klouzal očima po jejích něžných ňadrech, útlých bocích, stále častěji po jejím klínu. Ani nestačil zaznamenat, kdy svou Čarodějku dopil. Barman však od něho už sám bral sklenici.

„Ty teďka potřebuješ Satyra,“ zamumlal s jistotou a už mu plnil pohár.

Tenhle nápoj už nebyl sladký, ale spíše výbušný. Náhle si uvědomil, že rytmus hudby, shodný s tlukotem jeho srdce, hýbe celým prostorem. Tepal mu někde vzadu v hlavě, pak stále více ve slabinách. Dopil nápoj jedním douškem a vstal.

„Tak si to užij,“ slyšel za sebou.

Nevěnoval jeho slovům pozornost a prostě kráčel směrem k pódiu, kde dívka stále ještě tančila, ale při každé otočce se podívala směrem k němu. Když došel skoro k ní, zpomalila svůj pohyb,

až nakonec úplně strnula a vztáhla nahé ruce směrem k němu. Jako tažen velkou silou, vstoupil na pódium a položil jí ruce na ramena. Byl by ji nejraději někam odvedl, kde by bylo dost soukromí, aby se mohli pomilovat, ale místo toho strpěl, aby mu zkušeně rozepjala všechny knoflíky a zipy a pak ho zcela nahého přitiskla k sobě. Někde okrajem vědomí mu kmitla myšlenka, jaká je to nepřístojnost, předvádět se tady jako opice, ale touha byla silnější než všechny stud. Nadzdvihl její nahé tělo najednou silnými rukama a spojil se s ní vestoje.

Zatímco jím zmítalo pohlaví, hleděl jí přes rameno do sálu. Nic přitom neviděl, ale když později na ty chvíle vzpomínal, zjistil, že přece jen viděl, ale v oné chvíli nebyl schopen si to uvědomit: lidé kolem pódia vstávali, někteří po něm přilezli až k nim, aby měli lepší výhled. Někteří na ně sahali, jiní je povzbuzovali v už tak divokých pohybech, jiní se smáli divoce a dravě si strhávali šaty, zřejmě dychtiví zahájit kolektivní orgii. Když vřava byla nejsilnější, světlo nad pódium najednou zhaslo a on se zhroutil zcela vyčerpán. Držel ji pořád ještě v náručí, když sjeli kamsi do podzemí spolu s pódium. Na chvíli byla tma, potom se rozsvítilo světlo. Pustil ženu a odtáhnul se od ní. Najednou viděl, že není tak krásná, jak se předtím zdálo. Byla docela obyčejná, skoro ošklivá. Měla ve tváři vyrážku, kterou jen sotva krylo líčidlo – a krásné zlaté vlasy, jak teď viděl, byly jenom paruka. Jak se mohl nechat tak obloudit? Pocítil skoro hnus, spíš nad sebou než nad ní, a jen pasivně přihlížel, jak prohledává jeho šaty, vyndává kartu a projíždí jí strojkem, který měla vedle lůžka v koutě místnosti.

„Já myslel, že je tady všechno v ceně,“ řekl lhostejně.

„Jen nápoje,“ zasmála se drsným hlasem. „Ne sex, ten stojí hodně kreditu.“

„Vždyť jsem jim dělal zábavu, to mně by měli platit.“

„To není za to nahoře, ale za to, co teprve přijde.“

„Ale vždyť já...“

„Kdepak, milánku, ty mě budeš ještě chtít, o to se postarám.“

A postarala. I když to nedovedl pochopit, vrhl se na ni, sotva se ho dotkla. A zatímco tam nahoře, když se mu zdála žádoucí, vlastně samým vzrušením skoro neměl žádné počitky, projela jím teď přes tu mírnou ošklivost ostrá rozkoš. Cítil už někdy něco takového? Neměl teď na vzpomínky ani pomyšlení.

* * *

Probudil se sám na lůžku, které lehce páchlo a nezdálo se zrovna čisté. Malým okénkem u stropu padalo dovnitř bílé světlo, které mu připadalo našedlé. Chtěl vstát co nejrychleji z toho pelech, ale cítil se úplně vyčerpaný, i když zřejmě předtím spal. Pomalu spustil nohy na podlahu, potom se opatrně vztyčil. Šel k židli, na které měl pohozené šaty, a pomalu se oblékl. Pak našel východ, který vedl do úzké a dlouhé chodby. Bylo tam sotva tolik světla, aby neklopýtal. Jak se jí vlekl, pokoušel se pochopit, co to s ním vlastně je. Byl zcela vyčerpaný, ale tenhle stav se netýkal jen těla – daleko horší byl ten pocit prázdnoty, kterému stále více podléhal. Nic najednou nemělo smysl, veškeré jeho bytí bylo jenom přežívání do doby, kdy také jemu dojde kredit. Skoro si přál, aby to bylo brzo.

Vlekl se chodbou nekonečně dlouho, přitom si vyčítal, že zradil všechno, co si předsevzal. Necítil ani tolik vinu za to, že se zřejmě celou noc oddával prodejnému sexu, ale za to, že se hloupě nechal vlákat do pasti, ještě takovým způsobem. Zřejmě v těch nápojích, které před tou ostudnou eskapádou pil, byly nějaké drogy. Vzpomněl si, jak ho Šotek zázračně osvěžil, Čarodějka naplnila okouzlením onou ženou u tyče a Satyr zřejmě vzbouřil jeho pudy, o nichž skoro ani nevěděl. No dobrá, drogy – ale ty jen mohly uvolnit, co v něm už stejně bylo. Toužil po ušlechtilých stavbách Zeleného návrší, a přitom byl jen obyčejný, nízký člověk ve vleku svých pudů jako opice. Mohl se nad sebou jen trpce zasmát.

Právě ve chvíli, když si tohle pomyslel, vyšel z chodby do pasáže, a když pak zahrnul za roh, spatřil známou recepci. Úředník v livreji na něho mrknul, jako by chtěl naznačit, že dobře ví, co vyváděl. Byl to jiný člověk, než ten, který ho mrknutím vyprovázal večer, ale byl mu podobný.

Prošel mlčky kolem něho, vyjel nahoru výtahem, dovlekl se chodbou ke svému pokoji. Tam se co nejrychleji svlékl, zašel do koupelny a tam se dlouho, velmi dlouho sprchoval, jako by voda mohla smýt tu šedou mázdru, která na něm ulpěla. Potom, s pocitem obnovené čistoty, si lehl do postele. Měl touhu dlouho, nekonečně spát, aby na všechno zapomněl.

* * *

Jak dlouho takhle ležel, ani nevěděl – byly to jistě celé dny, matně si přece vzpomínal, že víckrát přišla pokojská, která nad ním vždy nerozhodně postála, pak upravila něco na lůžku a zase odešla. Jednou ráno přišla zas a tentokrát zůstala stát u jeho postele s odhodlaným výrazem.

„Co je vám, jste snad nemocný?“ zeptala se.

„Ne, asi ne. Jenom v sobě jako by nemám sílu vstát.“

„Ale to přece nejde,“ rozzlobila se. „Takhle tu beze smyslu utrácíte kredit.“

„Copak je nějaký smysl v tomhle hotelu? Všechno je tu přece zařízeno k utrácení kreditu. Čím víc se člověk snaží, tím ho jenom rychleji utrací.“

Pokojská – takové obyčejné, milé děvče – sklopila na chvíli oči.

„Já tomu nerozumím,“ řekla potom váhavě. „Ale je prý ještě něco jiného.“

„Ano, já vím,“ řekl s náhlou dychtivostí. „Jenomže vůbec nevím, jak se tam mám dostat. Všechny cesty vedou vždycky zpátky sem.“

Pokojská pokrčila rameny.

„Mne se na to neptejte, já patřím k hotelu a mám tu svoji práci. Teď potřebuji, abyste konečně vstal a šel alespoň na snídani, abych to tu mohla uklidit.“

„Dobře, dejte mi tak půl hodiny. Pak si tady můžete řídit podle libosti.“

Zašel do koupelny, umyl se a oholil. Tentokrát viděl vlastní tvář o něco jasněji a nebyl nijak nadšený: ačkoliv se předtím na sebe příliš nedíval, připadal si zestárlý, v každém případě změněný. Málem by vlezl zase do postele, ale připomněl si slib, který dal pokojské. Chvatně se oblékl a vyšel z pokoje.

„Snídaně je teď jenom v pravém křídle,“ volal na něho recepční, kterého možná znal, i když mu všichni připadali podobní.

Našel svůj stůl a objednal si velkou snídani – vajíčka se šunkou, k tomu toasty s máslem, taky zavařeninu a něco ovoce.

„Pán je dneska při chuti,“ poznamenal číšník a odkvapil.

Dneska? Copak ho číšník znal? Nikdy ho přece neviděl.

Zatímco čekal a snažil se nemyslet na hladový hlad, který mu náhle svíral žaludek, rozhlížel se kolem sebe. Restaurace byla poloprázdná, většina hostů zřejmě jedla mnohem dřív. Přesto u stolu nedaleko od něho seděla starší dvojice, která se celou dobu přela. Snažil se na ně nehledět, aby snad nevypadal vtíravě, přesto si stačil všimnout jejich kontrastu. Byli to oba lidé kdysi jistě velmi krásní, ale věk je hodně poznamenal – jenomže různým způsobem. Muž, jemuž v tváři utkvěl ješitný a prezíravý výraz, jaký někdy mívají lidé, kteří byli příliš obdivováni pro svůj vzhled, měl zřejmě sklon brát život požívačně. Těkal svýma tmavýma očima, jako by stále hledal něco, co by ho dokázalo uspokojit. Žena, jak si alespoň představoval, věkem spíš zjemněla. Byla dost bledá, kdysi tmavé vlasy měla aspoň zpola stříbřité a velké světlé oči, které skoro pořád upírala do stolu, jí věnovala síť jemných vrásek. Bezbranně naslouchala hlasu svého partnera, který jí překotně a důležitě vykládal o kolosální atrakci, o které včera slyšel a které se rozhodně hodlal zúčastnit.

„Já bych spíš chtěla, víš, to Návrší,“ řekla žena mírně, když na chvíli umlknul.

„Ale vždyť víš, že jsou to jenom chiméry,“ obořil se na ni muž. „Nejspíš to vůbec neexistuje, a když, tak je to příliš daleko.“

„Možná že je to někde blízko, jenom k tomu najít cestu.“

„Prosím, tak tady máme snídani,“ řekl nad ním číšník a položil před něho velký podnos s talíři a konvičkami.

Chvilí kolem něho tancoval, naléval čaj a rovnal příbory. Když konečně zas odběhl, ten pár se zatím zdvihl od stolu a odcházel. Byl by se rád té ženy zeptal – ale nač? Byl si jen napůl jist, že řekla „Návrší“, myslela možná něco jiného. A pokud mluvila o tom, po čem on toužil, zřejmě by stejně neuměla poradit, sama neznala cestu. Ale něco v její řeči ho vzrušilo. Co to jen bylo? Zamyšleně žvýkal toast a pak si vzpomněl: řekla – třeba je to blízko. Tahle možnost ho vůbec nenapadla. Vždyť viděl z duny to Zelené návrší daleko za hotelem. Jenomže mohl by je vůbec vidět, když je hotel tak nesmírně obrovský? Na druhé straně, co on vůbec věděl o jeho skutečných rozměrech? Měl jenom zkušenost, že se až dosud nedokázal dostat z červeného sektoru. Ale možná jenom bloudil pořád dokola, zmaten podivným zakřivením prostoru. To také mohla být jen iluze, prostě trik, kterým ho mátlí.

Už to tu bylo zas: mátlí ho, ale kdo? Byl tady někdo, kdo skutečně upravoval překážky a prostor speciálně pro něho při tom obrovském množství hostů? Jak by to mohl dokázat? Myslet si něco takového bylo šílenství – a také druhá možnost, že by někdo ovlivňoval jeho mysl, nějak na dálku v něm vyvolával iluze. Hotel tu prostě byl, fungoval podle svojí vlastní logiky, kterou jen on bral osobně. Chyba patrně byla prostě v něm: neměl dost odhodlání, také bdělosti a nejspíš bystrosti či inteligence, aby povahu tohoto světa prohlédnul. Musí se změnit, v tom je celá jeho naděje.

IV

Neuměl vlastně říct, proč mu to trvalo tak dlouho, než se k cestě znovu odhodlal. Byly to dny či týdny? Nevěděl: čas tekl nenápadně, člověk by skoro řekl, že po celou dobu stál, kdyby to nebyl protimluv. Chodil v té době k jezeru, hned po snídani – a vždycky když vylezl na dunu, obrátil se a čekal s napětím, zda zahlédne Zelené návrší. Bylo tam vždy a jako by z něj vycházela slabá záře. Jednou se zdálo blíž, jindy se ztrácelo v modravé mlze, jako by se vzdálilo. Ale vždy v něm vyvolalo pocit touhy. Jenomže nebyl na boj o ně zatím připraven.

Na boj? Nu ano, tak se mu to jevilo, i když vlastně netušil, proti jakým silám jej má vést. Slézal z duny na písčité břeh jezera. Občas tam viděl osamělé postavy, kolem kterých však jako by byl vymezený prostor úmyslné samoty, takže se jim raději vyhýbal. Ostatně, on sám po nějaké společnosti netoužil, jen by ho rozptylovala v sbírání sil. Procházel se volným krokem po břehu nebo si sedl na písek a dlouho hleděl do třpytivé modří hladiny. Občas až pochyboval, zda je to skutečně voda nebo jenom iluze. Trvalo ale řadu dní, než se konečně odhodlal dojít až k ní a vnořit do ní ruku. Co přitom pocítil, téměř nebylo slovy popsatelné: jakási jemná substance, která mu okamžitě stekla z prstů. Zhuštěný čas, napadlo ho. I když to nedávalo smysl, zůstal u toho.

Možná jen snil, cítil se sám tak nehmotný, jak hleděl na lehoučké čeření té modré hladiny. Čas tady stál, i když patrně kdesi v dálce nepostižitelně odtékal. Proseděl vždycky celé hodiny v jakémsi zapomnění, pak náhle vstal, přešel dunu a zašel si na oběd, aby se po něm zase vrátil k jezeru. Večer se zdálo, jako by jezero vsálo světlo do své hladiny: chvíli ještě slabě zářilo, pak na ně padla indigová tma. Vyškrábal se pak zase na dunu a prodral se zástupem keřů zpátky k hotelu. Po večeři delší dobu otálel, potom šel spát – noční atrakce hotelu ho nelákaly, v jistém smyslu se jich bál.

* * *

Konečně vyrazil, hned po snídani. Najednou cítil při probuzení, že je připraven. Při jídle jen stěží přemáhal netrpělivost, nejraději by vyskočil hned po prvním šálku kávy. Jenomže věděl, že se musí řádně najíst, protože netušil, kdy se k jídlu zas dostane. Po cestě by raději neměl použít kartu, aby na sebe neupozorňoval. Dal si tedy tentokrát silnou snídani: vajíčka se šunkou, k tomu hromádku máslem namazaných toastů, pak ještě křehké rohlíky, které tu zřejmě čerstvě pekli a které byly výborné, ty také jedl s máslem a zavařeninou. Pak ještě lívance s javorovým sirupem a nakonec dvě koblihy, zdobené šlehačkou a džemem.

„Pánovi vytrávil,“ poznamenal číšník s úsměvem.

Pohlédl na něho. Ta slova už mu číšník jednou říkal – byl to zase on? Zdá se mu podobný těm, kteří ho doposud obsluhovali, ale nebyl si úplně jist: všichni měli takové hladké, úzké tváře a tmavé vlasy, stejně sčesané. Mírně se lišili, ale tak málo, že je nedokázal rozeznat. Jako by patřili všichni do jedné rodiny nebo je někdo vyráběl z jediné formy, ale ne moc pozorně.

„Můžete mi přinést ještě kávu? Celou konvici.“

„Ale ovšem,“ řekl číšník potěšeně a odspěchal.

Proč byl ten číšník tak podivně spokojený s tím, jak se tu nectně cpe? A kam tak pospíchal? Šel někoho upozornit, že se chová nezvykle? Většinou k snídani zhltnul jen sousto nebo dvě, nemíval na velké hody chuť. I dnes se musel nutit, chvílemi se bál, že se mu z té haldy jídla zdvihne žaludek. Ale vždycky znovu se přemohl a pokračoval metodicky v jídle. Přitom se nenápadně rozhlížel.

Jídelna byla poloprázdná, asi dneska přišel dřív než obvykle. Hrstka hostů, po kterých se díval, vypadala jaksi ztraceně. Říkal si jako mnohokrát už předtím, že tihle lidé asi nevědí, proč tady jsou. Věděl to on? Potlačil chvění z této otázky. Měl cíl, to stačilo, či ne? Když dorazí na to Zelené návrší, všechno se mu určitě objasní.

Násilím do sebe nalil několik hrnků kávy. Byla tak horká, že se jí až mírně opařil, přesto nepřestal, dokud nevyprázdnil celou konvici. Potom rozhodně vstal. Vyšel z jídelny a vydal se pasáží, o níž už věděl, že vede do nitra hotelu. Tak jak si předsevzal, hleděl jen přímo před sebe – přesto však nějak věděl, že se výlohy obchodů zase změnily. Zleva i zprava se mu vtíralo lákavé zboží, tak třeba elektronika nezvyklých typů, rádia nebo televize, které by se snadno vešly do kapsy. Mohl by... ale ne, to by ho jenom rozptylovalo. Pak viděl vpravo celý palác náramkových hodinek, ty přece mohl potřebovat. Reklamy vyzývaly, aby si tu člověk koupil čas. Dal se čas koupit nebo aspoň ovládnout jen tím, že jej člověk s velkou přesností měří? Tak jako vždycky, když o čase přemýšlel, měl pocit závratí.

Obchody načas přestaly, byl teď v území kaváren a barů. Vzpomněl si, že už tady jednou byl, díval se na tropický skleník za oknem, potom se bavil s dívkou ze žlutého sektoru. Teď se nebude ničím zdržovat, půjde pořád dál, dokud mu síly vydrží. Jak dlouho asi dosud šel? Měl pocit, že to byla jenom chvilka, a pak zas, že jde celé hodiny. Snad si měl přece jenom koupit hodinky – jenomže ukazují opravdový čas? Třeba to byl jen jejich trik, jak odvést pozornost od skutečného uplývání času. Tak třeba hodinky jdou schválně pomalu, člověk si ani nevšimne zde pod střechou, kde bylo jen umělé osvětlení, že den už uplynul. Ne, to je nesmysl, takhle to jistě není – hotel sám přece odměřoval čas střídáním jídel a v noci nabízel docela jiné zábavy.

Šel dál a teď byl na území heren. Ze všech stran na něho křičely reklamy, že tady může vyhrát neuvěřitelný kredit. Proboha, tady přece taky někdy byl. Tehdy to bylo blízko. Je možné, že je zase přemístili, nebo se snad prostor pozměnil? Šel jistě celé hodiny, nohy ho bolely a všude po těle cítil nevábnou vlhkost potu. Neměl by si přece jen odpočinout? V hernách to nešlo a v barech, které občas uviděl, by si musel něco objednat, aby svou přítomnost

zdůvodnil – to znamená zaplatit kartou a tedy sdělit jim, kde se právě teď nachází. Pokud je blízko od hranice sektoru, asi by někde spustil signál, začali by ho sledovat... Na chvíli zůstal stát, pak se zase přinutil k chůzi.

* * *

Vlekl se ještě celé hodiny, když najednou uslyšel neobvyklý zvuk – melodické šumění a bublání, jako by tady v hloubi hotelu byl horský potůček. Zdvihl oči od dlaždic pod nohama a viděl s údivem, že se tak příliš nemýlil: před ním se pasáž rozevírala do prostorného atria, v jehož středu byla ozdobná fontána. Voda z ní dílem tryskala a dílem tekla do malého rybníčku, kolem něhož rostly různé exotické rostliny. Co ho však obzvláště potěšilo, byly lavičky, rozmístěné kolem fontány. Na dvou seděly starší páry, muži patrně klímali a ženy byly mlčky zahleděné do šumících vodních paprsků. Kolem třetí si hrály děti, dvě děvčátka a malý chlapec. Bylo to zvláštní, dosud tady děti neviděl, nebo si jich snad nevšiml. Čtvrtá lavička byla volná. Přinutil se přidat do kroku, aby mu ji mezitím někdo neobsadil.

Když dosedl, pocítil náhle, jak strašně je unavený. Opřel se s povzdechem, natáhl nohy před sebe a zahleděl se do vodních paprsků fontány. Zdálo se, že se zdály vytvářet souvislé křivky, teď ale uviděl, že jsou to vlastně sledy vodních kapek, které putovaly těsně za sebou. Připadaly mu jako drobné perly růžence, které klouzaly mezi nehmotnými prsty za ševelení tiché modlitby či litanie. Bylo v nich něco hypnotického. Takhle tu teče čas, napadlo ho. Ta myšlenka se pořád vracela jako v kruhu, až cítil stále větší tíhu na víčkách a nakonec únavou zavřel oči.

Nevěděl, jak dlouho tu na lavičce spal. Když oči zase otevřel, měl pocit, že je pořád ve snu: před ním, za fontánou, do níž předtím hleděl, byl otevřený volný prostor a za ním, až to bylo k nevíře, bylo Zelené návrší. Tak blízko? Vyslovil tu otázku polo-

hlasem a viděl hned, jak se na něho muž na vedlejší lavičce, který tam předtím neseděl, pozorně podíval.

„Prosím vás, nezlobte se,“ řekl překotně. „Můžete se tamhle podívat?“

Muž se podíval směrem, kterým ukazoval, pak se zas k němu obrátil.

„O co jde?“

„No, vidíte tam to, co já? Myslím...“

„To návrší s bílými budovami? No jistě, to je tady pořád.“

Podíval se na něho užasle. S jakým klidem, ba lhostejností to ten člověk říkal! Být v těsné blízkosti a tvářit se, jako by to byla nejvdědnější věc! Podivný člověk. Poděkoval mu kývnutím a zahleděl se znovu na ty bílé budovy. Musí konečně sebrat sílu a dojít těch pár kroků, které zbývají. Náhle pocítil strach, jaký se někdy cítí těsně před cílem, o který člověk dlouho usiloval. Bude to takové, jak o tom snil? A bude na to stačit? Je vůbec hoden vstoupit tam, kde je to všechno čisté, vznešené? Až se z těch pochybností zapotil.

Potom konečně vstal a šel, veden bílou září budov.

* * *

Trvalo chvíli, než mu došlo, že zjevně nehmotná stěna, na niž narazil, je zřejmě sklo. Tak takhle si to na něj vymysleli! Přilákat ho až těsně k cíli a pak ho takhle směšně zastavit. Přemýšlel chvíli, čím by to sklo rozbil, ale měl jen holé ruce. Cítil se jako moucha na okně, která se marně snaží proniknout tou nepochopitelnou bariérou. S náhlým vztekem zabušil oběma pěstmi na skleněnou stěnu.

„To nemá cenu,“ ozvalo se za ním. „Rukou to nerozbijete. Oni to někdy vytahují, ale jenom když je představení.“

Obrátil se a viděl muže podobného tomu, s kterým u fontány vyměnil pár slov.

„Představení?“ opakoval v údivu.

Muž se pousmál jen rty pod tenkým knírkem. V očích mu ironicky zablesklo.

„Můžete tomu říkat obřady,“ řekl s opovržením. „Ale je to jenom nudné divadlo.“

„Ale tohle je Zelené návrší!“

„Tak tomu říkají. Jsou to jen kulisy. Kdybyste mohl dovnitř, viděl byste, že je to z prken a papíru.“

„Ale ta tráva, stromy...“

„Docela dobrá iluze, nic víc. Víte co, tady nemá smysl stát. Pojdte na sklenku, já vás zvu. Mně se povídá lépe vsedě a vůbec nejlíp nad skleničkou něčeho dobrého.“

Byl pořád ohromený tím, co právě slyšel, a snad proto šel s tím mužem bez protestů. Vzpomněl si na své předsevzetí, že po cestě nedá signál útratou, ale ten muž ho zval, tak v tomhle nebyl problémem. Došli ke dveřím, z kterých se linula tichá příjemná hudba a které matně zářily. Uvnitř bylo útulné přítmí, prozářené jenom žlutým světlem nad barem. Chlapík, který tam svižně obsluhoval, měl také žluté odění. Byl tedy v žlutém sektoru, nebo se mu to jenom zdálo díky tomu světlu? Nestačil na to ani kloudně pomyslet, když ho neznámý zavedl do vzdáleného kouta baru a požádal, aby na něho počkal, že se hned vrátí s nápoji.

Díval se rozostřeným pohledem, jak muž něco říká barmanovi, ten s pokývnutím vytahuje láhev nezvyklého tvaru zpod pultu a plní jantarovým nápojem dvě dosti velké sklenice. Vzápětí byl muž zase zpátky.

„Tak na zdraví,“ řekl s úsměvem. „Ale pijte opatrně, je to silné.“

Poslušně si s ním přituknul a pak se napil malým douškem. Bylo to, jako by mu do hrdla stékalo slunce, které ho celého prohřálo. Měl náhle pocít lehkosti.

„Opravdu dobré,“ řekl. „Co to je?“

„To je mé tajemství,“ odpověděl muž škádlivě.

„Jaképak tajnosti. Stačí se zeptat barmana.“

„On vám to neřekne. Máme takovou dohodu, on drží tenhle nápoj jenom kvůli mně. Lidi to neznají, tak o to nežadají. Je celkem příjemné, lišit se od druhých, nemyslíte? Člověk má aspoň pocit, že tu není zcela zbytečně.“

Podíval se na něho překvapeně.

„Mít smysl v tom, že znám nějaký nápoj...“

„Znáte snad něco lepšího? Nemyslím pohádky pro malé děti.“

Bylo mu nepříjemně z ironie, s níž se ten muž usmíval – teď pohodlně opřený o měkké čalounění sedadla.

„Zelené návrší,“ vyhrknul přesto, vlastně bezděčně.

Muž se jen ušklíbl a mávnul krátkou rukou.

„To je taky taková pohádka.“

„Já jsem je viděl,“ málem vykřiknul.

„To byly jenom kulisy,“ odsekl druhý krátce.

Ta sebejistota, s kterou jeho společník vynášel své úsudky, ho dráždila. Díval se na jeho široká ramena, naditá v saku kvalitního obleku, na krátké paže s širokýma rukama, na jejichž hřbetech chloupky matně zářily ve světle, které až sem dopadalo od pultu. Ty ruce se silnými prsty a čtverhrannými nehty v něm vyvolávaly nejasnou vzpomínku, která se ale odmítala jasně ukázat. Jen stěží přemáhal svůj hněv.

„Nemyslím teď. Vidím je denně kdesi za hotelem. Z vysoké duny nad tím jezerem.“

„No ovšem v dálce, tam se tvoří všelijaké vidiny.“

Málem ho udeřil, ale ovládnul se. Co ho to napadlo, chce se prát v baru? To zřejmě působil ten nápoj, který bezděčně stále upíjel.

„Dostal jsem odtud vzkaz.“

„Ten dostal asi každý. Víte, to je taková hra, aby se hosté nenudili nebo možná nebáli. Každý tu totiž tiše sleduje, jak mu ubývá kredit. Co bude pak, až žádný nezbude? No prosím, je tady Zelené návrší. Člověče, vzmužte se! Žádné Návrší neexistuje, to jsou jen fantazie těch, kteří se chtějí povznést,“ udělal komické gesto rukou.

Díval se s odporem na jeho tvář, zkroucenou povýšeným výsměchem.

„Vy chcete říct, že není nic, co člověk může... vyznávat? Já vlastně ani dobře nevím, co to znamená, mám jen takový pocit, že by něco mělo existovat...“

„Je jenom hotel,“ řekl neznámý rozhodně. „Docela příjemný, když člověk neodmítá, co mu nabízí.“

„Ale to je jenom jídlo, nápoje a různé věci, které člověk ani nepotřebuje!“

„To je snad málo?“ ušklíbl se muž. „Strava je vybraná a věci, o kterých tu mluvíte s takovým pokryteckým despektem, jsou přece kvalitní. Je příjemné, když člověk něco vlastní, ne? A kromě toho, jsou tu přece zábavy, ve kterých nádherně ubíhá čas.“

Je to nakonec zaměstnanec hotelu, někdo, koho na něho poslali, aby zlomili jeho odhodlání? Napil se trochy toho nápoje, než odpověděl.

„To mě na nich právě děsí,“ řekl potom tiše. „Mně připadají tak hrozně prázdné.“

„No ovšem, prázdné,“ rozesmál se jeho společník. „Proč ne hned bezcenné? Vy myslíte, že někde v nadoblačných výšinách...“

„Proč vy mě vlastně tolik přesvědčujete?“ přerušil ho podezíravě. „Copak vám tolik záleží na tom, co já si myslím? Vždyť spolu sedíme sotva půl hodiny, neznáme ani jména...“

„Myslíte svoje nebo toho druhého?“ zeptal se druhý s úšklebkem. „Na jménu přece tolik nezáleží, máme ho stejně jenom na chvíli.“

„Vy jste mi ale neodpověděl.“

Muž pokrčil silnými rameny.

„Doufal jsem, že bych mohl najít přítele. Líbilo se mi, jak jste udeřil do toho skla. Říkal jsem si, tady je konečně někdo, kdo se naštval při poznání, že to Návrší je jenom atrapa. Člověk někdy musí mít vztek, aby konečně prohlédl.“

„Ale já jsem přece nevěděl, že jsou to jenom kulisy, to vy jste mi to řekl.“

Druhý, který se zatím bavil pohledem na odlesky světla na hladině svého nápoje, kterým sem tam komíhal, zdvihl na chvíli oči.

„Skutečně? No, je to možné, už si nevzpomínám... Asi jsem doufal, že se ještě více naštvetete a já tím získám spojence.“

„Ale vy mi nepřipadáte moc rozhněvaný.“

Muž zas líně pokrčil rameny.

„Já už jsem za tím,“ řekl. „Ale byl jsem, to mi věřte. Jenomže časem, rozumíte, člověk přijde na to, že nemá moc smysl zlobit se na něco, co neexistuje. Tak jsem se osvobodil.“

„Ale potřebujete mít k tomu spojence.“

„No, bylo by to milé mezi všemi těmi, co se tady šourají jak tělo bez duše a jenom čekají, kdy zas jim zahrají tu komedii se Zeleným návrším. Oni to dobře vědí, že jsou to jen kulisy, přesto se tváří, jak ohromně je to povznáší. Jak já je nenávidím, ty dlouhé funebrácké obličejky...“

Spokojené sebevědomí jako by z toho muže spadlo a ustoupilo ublížené grimase.

„Tak přece jen jste rozzlobený,“ řekl a dal si velký doušek nápoje.

„Jsou věci, které nesnáším,“ pokrčil druhý rameny.

„To představení, jak vy říkáte, ale jistě není jenom tak. Něco určitě vyjadřuje. Někde je skutečné Zelené návrší, jen je tam těžké dojít, nemyslíte? Tak si to lidi asi takhle zkracují.“

Jeho společník na něho pohlédl a tentokrát se netvářil už přátelsky.

„Není nic než hotel,“ skoro zasyčel. „Všechno ostatní je chiméra.“

Pokýval hlavou, pak do sebe obrátil zbytek nápoje a vstal.

„Tak si tomu věřte,“ řekl taky bojovně. „A já si půjdu za svou chimérou. Děkuji za nápoj, byl doopravdy dobrý, ale už i toho bylo dost.“

Potom se otočil a vyrazil ven z baru.

* * *

Když se zas ocitnul u fontány v atriu, na několik vteřin zaváhal. Ohlédl se směrem, kde uviděl předtím Návrší. Najednou mu připadalo menší, obyčejnější, snad umělé. Ale to mohl být jen vliv těch řečí, které předtím vedl jeho společník. Jak vlastně mohl vědět, že jsou to opravdu kulisy? I kdyby se tam odehrávala jen „představení“, jak to ten muž nazýval, jistě ho dovnitř nepustili – jak mohl vědět, že tam je všechno z prken a papíru? Nejspíš si všechno jenom domýšlel, nebo za jeho řečmi byl skrytý úmysl. Byl to snad agent hotelu, někdo, koho mu pověsili na paty? To se mu nezdálo – vždyť muž ho nechal odejít, zůstal sám v baru. Ne, s těmi agenty, to jsou pouze fantazie, které ho jen rozptylují. Musí na toho muže zapomenout a soustředit se na svůj úkol. Ale co má dělat teď? Má tady počkat, až sklo vytáhnou, a pak se pokusit na to Návrší dostat? Jenomže nevěděl, jak dlouho bude muset čekat, a čím dál tím více cítil, že už času není moc. Po delším váhání se obrátil k tomu sklu zády a znovu vykročil. Třeba najde způsob, jak překážku obejít, případně najít východ k skutečnému Zelenému návrší.

Když pokračoval pasáží, chvíli se bál, zda nejde zase zpátky – bylo tak obtížné se tady zorientovat. Potom však viděl, že zřízení v obchodech a restauracích mají žluté oblečení. Byl tedy v žlutém sektoru, poprvé na svých poutích hotelem! Nebýt té barvy, ani by to nepoznal: obchody, restaurace, bary, všechno bylo stejné, jak to znal. Ne stejné doslova, to konečně i v jeho sektoru nebylo přesně tak: všechna ta místa, určená pro rozptýlení hostů, se vzájemně lišila, ať rozmístěním nebo stylem, takže spíš působila dojem nepřehledné mnohosti. Přesto, když kolem procházel, splývalo mu všechno do šedivé kaše stejnosti. Tady to bylo podobné. Šel stále rychleji, aby tomu pocitu uniknul, až po hodinách chůze najednou zahlédl koutkem oka známou tvář. Prudce se zastavil. Někoho tady přece viděl, jenom nevěděl, kde. Chvíli se

rozhlížel. Potom ji uviděl, tu nevhlednou dívku, s kterou kdysi mluvil ve svém sektoru. Seděla v restauraci, do níž bylo okny vidět z pasáže. Byla zas sama, jaksi zdůrazněně osamělá. Ona ho neviděla, hleděla zamyšleně do stolu. Poněkud zaváhal, potom přece jen vstoupil do restaurace.

„Tak jaký to byl vzkaz?“ zeptal se, když došel k jejímu stolu.

Vzhlédla k němu udiveně, svýma velkýma šedivýma očima. Vlastně nebyla vůbec nehezká, jen jiná než většina krás.

„O čem to mluvíte?“

„Jste přece Iris Kore? Já jsem Kryštof Man. Mluvili jsme spolu v mém červeném sektoru. Tehdy jste ke mně přisedla, cítila jste se osamělá. Vyměnili jsme jen pár vět, potom jste odešla. Můžu si přisednout?“

Nečekal na její souhlas a sedl si proti ní. Hleděla na něho pořád tak nechápavě, potom jí najednou ve velkých šedých očích kmitlo poznání.

„Aha, ale to je tak dávno... možná měsíce, pokud ne roky.“

„No, roky to určitě nebudou, jste pořád mladá,“ usmál se. „Tak jaký to byl vzkaz?“

„Já pořád nevím, o čem mluvíte.“

„Přišel tehdy číšník, že máte v recepci nějaký důležitý vzkaz. Nevzpomínáte si? Já bych rád věděl, jaký to byl vzkaz.“

Náhle mu to připadlo velmi důležité. Nový vzkaz, to mohlo být ze Zeleného návrší, znamenat cestu nebo alespoň pobídku k ní.

„Aha, už vím,“ řekla a usmála se. „Žádný vzkaz tam nebyl, někdo si ze mne vystřelil.“

„Nebo jen chtěli, abyste se vrátila.“

„Vrátila kam?“

„No tak, nač myslíte? Přece do svého sektoru. Žlutého, tak jste to aspoň říkala.“

Hleděla na něho nechápavě. Co je s ní, říkal si, vypadá jako by byla poněkud omámená.

„Říkala jste přece, že nemají rádi, když opustíme sektor,“ naléhal. „Komplikuje jim to účetnictví, i když já si nemyslím...“

„Ach to. No ano, moc rádi to zřejmě nemají. Ačkoliv v modrém sektoru...“

„Cože, vy jste byla i tam?“

Než stačila odpovědět, objevil se číšník.

„Vidím, že slečna tu má hosta,“ řekl skoro důvěrně. „Mám večeri přinést i pro něho?“

Dívka se na něho stejně nechápavě zahleděla, pak lehce přikývla. Číšník udělal malou úklonu a odspěchal. Budu se zřejmě živit na účet jejího kreditu, pomyslel si provinile. Ale je ještě mladá a bude jenom dobře, když jej oni zatím neobjeví. Kdo byli oni, ale nevěděl.

„Byla jste na druhém kraji toho modrého sektoru?“ zeptal se jí.

Zdálo se mu, že zase neodpoví. Pak jako by se náhle probrala.

„Ne, je to odsud daleko a já jsem byla unavená.“

S pochopením přikývnul. Také byl pořád unavený a únava byla zřejmě prostředek, kterým se hotel bránil. Ale jak ji působil? Možná že přidávají něco do stravy...

Mezitím přijel číšník s velkým vozíkem, na kterém byly talíře a ploché mísy s kovovými poklapy. Sbíhaly se mu sliny, když viděl, jak se na talíře stěhují telecí medailónky s velkou oblohou a spoustou hranolků. Měl náhle hrozný hlad, jenom stěží se ovládnul, aby nezačal jíst, zatímco číšník jim naléval víno do sklenic a vyjednával s dívkou, jaký jim má přinést dezert. Konečně odjel se svým vozíkem.

Pustil se do jídla, jakmile dívka zdvihla příbor.

„Já vás tu vyjídám,“ řekl omluvně, když drtil zuby chřest. „Příště, až přijdete zase do mého sektoru...“

Zarazil se. Co to s ním bylo, vždyť se přece nechtěl vrátit.

„To je v pořádku,“ řekla dívka. „Na co jste se to předtím ptal?“

„No, šlo mi o to, jestli to tím modrým končí.“

A jestli za ním je Zelené návrší, dodal v duchu.

„Někdo říkal, že je ještě oranžový nebo zelený...“

„Proboha, to tam nikdy nedojdu.“

„Kam chcete dojít?“ zeptala se zvědavě.

Podíval se na ni udiveně.

„Copak jste zapoměla? Vždyť jste tam hledala sama cestu.“

„Vy myslíte Zelené návrší? To já už nehledám. Je přece v každém sektoru.“

„Ale to prý je jen atrapa, kulisy z papíru a prken. A nedá se tam vejít, mají před tím sklo, alespoň v tomhle sektoru.“

Přikývla, sama patrně už udělala stejnou zkušenost.

„Snad je to tak lepší,“ řekla tiše, s očima upřenýma do talíře.

„Co tím myslíte?“

Trvalo chvíli, než mu odpověděla.

„Není asi odtud cesta zpátky,“ řekla pak. „Já myslím sem.“

„A to vám vadí?“

„Vždyť je tu celkem příjemně,“ řekla s nejistým úsměvem.

Díval se na ni chvíli mlčky, se smutkem. Taky on toužil najít spojení, nejen ten chlapík, co ho hostil tím záhadným nápojem.

* * *

Byli už po večeři, která v něm rozlila příjemnou teplou tíhu. Musel se vůlí přinutit, aby vstal od stolu. Podal ruku dívce, která ji přirozeně přijala a taky vstala.

„Kam půjdeme?“ zeptala se.

„Já jsem chtěl pokračovat ve své pouti...“

„Cože, teď? Vždyť je večer.“

„V hotelu na tom asi nezáleží. Ačkoliv...“

Vzpomněl si, jak se nechal chytit nočním podnikem. Ne, to určitě nechtěl opakovat.

„Není tu někde východ?“ zeptal se.

„Ano, tady hned kousek za rohem. Proč se ptáte?“

„No, budu muset někde přespát. Nechci se vracet, je to příliš daleko. Chci ráno pokračovat dál. Noci jsou celkem teplé, tak se někde stulím pod keřem.“

„Ale to nemusíte, můžete jít se mnou, ke mně na pokoj.“

Pohlédl na ni překvapeně.

„To myslíte vážně?“

„Proč ne?“

„Vlastně se neznáme, jenom jsme spolu večeřeli a pěkně si povídali. To bylo příjemné, ale jen povrchní. Nevíte o mně nic.“

„Vím o vás, že přes všechno pořád chcete na Zelené návrší.“

„A vy?“

„Já k tomu asi nemám sílu.“

Pokývnul. Sílu, tu taky pořád ztrácel, po každém nezdařeném pokusu. Jenomže vedle síly tady byla vůle, která jako by patřila někomu jinému a nutila ho překonávat zemdlenost.

„Pojďte na chvíli ven,“ navrhl. „Stýská se mi po čerstvém vzduchu a obloze.“

„Ale nebudou se ptát, kam jdeme?“

„Proč by je to mělo zajímat? Já na své straně chodil ven snad měsíce, nikdy nikoho nenapadlo mi v tom zabránit.“

Úplně ji to neuklidnilo, ale podvolila se. Ruku v ruce prošli dalším kusem pasáže, potom zahrnuli vlevo a před nimi byl náhle vchod, jen matně osvětlený lucernami na sloupech. Snažil se ignorovat zvědavé pohledy, jimiž je provázeli lidé z recepcce, a táhnul dívku ven.

Když byli venku před vchodem, uviděl s překvapením, že je zcela stejný jako ten v červeném sektoru. Před nimi byla silnice a za ní malé návrší s dost hustou hradbou keřů na vršku. Přes její protesty ji táhnul pískem vzhůru.

„Kam se to ženete? Vždyť tam nic přece není.“

„Uvidíte, že se mylíte.“

Když rozhrnuli keře, uviděli hladinu, která tak jako v tuto denní dobu vždy mírně, a přesto velmi působivě zářila. Pohled na ni byl

zcela stejný, jako u něho v červeném sektoru. Chvíli se snažil pochopit, jak je to možné, uvidět tady zcela stejně jezero – vždyť šel takovou dobu, jistě mnohé hodiny a možná dny ve směru, jímž se od něj vzdaloval. Pak ale dostal jiný nápad: otočil se a rozhrnul zas větve, které zakrývaly výhled na hotel. Ten taky vypadal odsud docela stejně, jak jej znal, ale nad ním, tentokrát mnohem blíže, se tyčilo Zelené návrší.

„Podívej,“ vyhrknul bezděčně, „vidíš to taky?“

„No tohle,“ vydechla. „A já jsem myslela, že doopravdy neexistuje. Jak krásně září...“

„To bude sluncem, které zrovna zapadlo, ale ještě svítí přes obzor.“

Nebyl si ale jist. Ta záře vycházela z bílých budov, které ve své vznešenosti působily skoro nezemsky.

„To je tak krásné,“ vzdychla vedle něho. „Až to snad není skutečné.“

„Naopak, je to skutečnější, než celý ten hotel. A my to spolu dokážeme, vid’.“

Přitiskl ji k sobě, ačkoliv na jeho slova nic neřekla, a pozoroval se smutkem, jak záře budov rychle hasne. Byl to jen dotek krásy, kterým je Návrší obdarovalo, možná signál určený jen jim. Teď jej už pohltila tma.

V

Druhý den nešel dál, ačkoliv měl tak silné odhodlání. To, co se nezdařilo jiným lákadlům, dokázala nevzhledná dívka s velikýma očima. Chtěl původně spát na pohovce, ale byla tvrdá a nebyla tam další příkrývka, tak nakonec váhavě přijal pozvání, aby s ní sdílel její lůžko. Snažil se rychle usnout, ale její přítomnost ho rušila. Když se už aspoň podesáté převalil, ucítil náhle na tváři dotek kůže jejího ramene. Měl silnou potřebu ji políbit – a potom

už to bylo, jako by ho něco stáhlo pod vodu: dychtivě odstraňoval přikrývku a kusy oděvu, potom ji nahou sevřel v náručí. Úplně žhnula a taky snad zářila, tak jako předtím jezero a Návrší. Milovali se, nejprve divoce, jako by z nich docela spadla únava, po chvíli zas, tentokrát s velkou něhou. Cítil jakousi pronikavou sladkost, která z ní proudila a již se nedokázal nabažít. Nakonec oba usnuli, úplně vyčerpaní láskou.

Když se vzbudili velmi pozdě, stála nad nimi postava. Byla to pokojská v slušivé žluté uniformě.

„Ten pán tu teďka bude bydlet?“ ptala se.

Iris jen němě přikývla.

„Tak potřebuji jeho kartu,“ řekla pokojská rozhodně.

Ještě napůl spící rukou šmátral ve svém obleku, který měl po-
hozený na židli. Potom jí podal to, co chtěla.

„Z červeného sektoru?“ protáhla pokojská.

„Copak záleží na barvě?“ zavrčel z polštáře.

„Nemají to rádi, páni nahoře. Že prý to komplikuje účetnictví.“

Zavrtal se do polštáře.

„Řekněte jim, že jsem prostě zde a nehodlám jít zpátky,“ řekl jen napůl zřetelně, jak ho zas do sebe stahoval spánek.

„No, uvidím, co se dá dělat. Ale víte, je to nákladné. Oni si za to strhnou něco z kreditu.“

„Čert vzal kredit. Teď prosím vás už jděte.“

Pokojská nasadila uražený výraz, ale odešla.

„Pojď zase ke mně,“ řekl dívce vedle sebe.

Pak zase usnuli a vzbudili se jenom napůl, když do pokoje v jed-
nu chvíli znovu vtrhla pokojská a za ní zřízenec, který přitáhl jeho
kufr.

„Chcete to vybalit?“ ptala se.

V polospánku zavrčel, že si to raději udělá sám, jen ať už jdou.
Když za nimi zapadly dveře, přitáhl si k sobě Iris a zase se ponořil
do spánku.

* * *

Příští dny, týdny nebo měsíce utkaly jako v něžné mlze. Skoro z pokoje nevycházeli, leda tak na jídlo, po němž se vraceli zas zpět. Pomalu nevěděli, kdo je vlastně kdo, jak se tak často tiskli jeden k druhému. Vášeň, která je zprvu poháněla a přinášela stále nové rozkoše, postupně ustoupila znavené něze. Celé hodiny jen tak leželi, semknutí a propletení, jak to jenom šlo. V té době téměř nemluvili, nebyla potřeba – stačily doteky a jistota druhého těla. Potom se pomalu, den za dnem, začal probírat.

„Měli bychom...“ začal jednoho dne.

„Co bychom měli,“ vzdychla a přitiskla se ještě více k němu.

„Už bychom měli jít.“

„Kam, prosím tě.“

„Vždyť přece víš.“

„Proč bychom někam chodili, všechno je tady dokonalé. Copak mě necítíš?“

„To víš, že cítím. Ale...“

„A tohle cítíš?“

„Ach bože, Iris!“

Zas po dlouhé době se spolu milovali, teď spíše urputně, jako by z těla druhého chtěli vykutat veškeré zbytky rozkoše, které v něm ještě zůstaly. Pak zase usnuli a probudili se až večer.

„Já mám hlad,“ řekl před sebe.

„Půjdeme na večeři.“

„No ano, večeře...“

Dole pak v jídelně postupně přišel na to, že ten hlad, který už odpoledne pocítil, patrně neukojí žádná strava – byl subtilnější, přitom hlubší. Bylo to cosi jako bolest z prázdna, která v něm hlo-dala a žádala si naplnění.

„Pojď, půjdeme zas ven,“ řekl, když dojedli.

„Já nechci.“

„Proč?“

„Je tam asi zima.“

„Nesmysl. A jestli, za pár minut nezmrzeme.“

Přiměl ji téměř násilím, aby s ním šla před hotel. Co čekal od té vycházky, že zas obnoví sílu jejich vášně? Nevěděl. Když ale vycházeli na silnici, pocítil náhlou touhu přesvědčit se, že jezero tam ještě je, že září jako vždy, když zapadalo slunce. Táhl ji po písčité duně vzhůru a nedbal na nářky, že má už plné boty a že ji bolí jeho stisk. Potom rozhrnul větve keřů. Ano, jezero tam stále bylo a právě v této chvíli intenzivně zářilo. Bylo to, jako by v té záři bylo tiché poselství, které spíš cítil, nežli chápal.

„Vidíš?“ přitiskl ji k sobě.

„Kryštofe, já se bojím,“ řekla skoro neslyšně.

„Čeho? Vždyť je to krása, copak nevidíš?“

„Ta není pro nás.“

„Tedy pro koho? Kdo jiný nežli člověk může vidět krásu?“

„Pojď zpátky, mně je zima.“

Neochotně se obrátil, na jezero stejně padala tma. Pak, když se prodrali keři na druhou stranu, náhle ustrnul. Před nimi, až děsivě blízko, se tyčilo Zelené návrší. V šikmých paprscích slunce vyvstávaly drobné detaily, člověk snad mohl na tu dálku vidět každé stéblo trávy a každou větvičku na stromech kolem cest, především ale bílé budovy, které se vznosně tyčily na štíhlých sloupech a zářily jako by vlastním světlem.

„Podívej,“ vydechl uchváceně.

„Nedívej se tam,“ řekla s úzkostí. „Pojď honem, já se celá třesu.“

Nechal se táhnout dolů ze svahu a přitom málem upadl, jak zrakem sledoval jen Návrší, které mizelo za hotelem.

* * *

Později večer se najednou strhla hádka. Nikdo z nich ji určitě nechtěl, bylo to poprvé po dlouhé době souznění, v němž vlastně téměř nemluvili, jen něžné slůvko tu a tam, které ten druhý

okamžitě pochopil. Teď najednou mezi nimi rostlo prázdno, které se pokoušeli překříčet. Začalo to, když se zmínil o tom, jak krásně Návrší zářilo.

„Prosím tě, nemluv o tom,“ řekla podrážděně. „Je to nebezpečná chiméra.“

„Jakápak chiméra, vždyť jsme to oba viděli.“

„Já ne, já jsem se nedívala.“

„Prosím tě, Iris, proč mi lžeš?“

„Že lžu? Co je to s tebou? Chceš se hádat?“

Řekla to nalomeně, s předzvěstí pláče.

Díval se na ni z postele, jak nervózně pobíhá sem a tam, zvedne nějaký předmět, pak ho zase položí nebo odnese jinam, aby jej vzápětí vrátila tam, kde ho vzala. Zdálo se mu, že tím odkládá odchod do koupelny a tím také návrat do lůžka. Ačkoliv po důvěrnostech v této chvíli netoužil, stejně ho to až k nesnesení dráždilo.

„Hádat se, proč?“ řekl s umělým klidem. „Říkám jen to, že jsme pro lásku zapomněli na to, co jsme oba chtěli podniknout.“

„To ty jsi chtěl. Já na to nemám sílu.“

„Jakápak síla, chce to jenom odhodlání. Jenomže to ty zřejmě postrádáš, tebe si nakonec podmanil hotel.“

„Co pořád máš? Copak se mnou nejsi šťastný?“

„Šťastný? No, asi jsem, jenomže je to něco jako mdloba. Jsme jak dvě zvířátka, která si spolu vlezla do nory a tváří se, že venku není žádný svět.“

„Venku je hotel, jako tady.“

„A tím to končí? Co se to s tebou stalo, prosím tě? Tehdy, když jsem tě prvně potkal, taky jsi hledala Zelené návrší.“

„Tehdy jsem byla osamělá.“

„A teď už nejsi?“

„Mám přece tebe, alespoň jsem myslela.“

„Jen proto, že máš občas v sobě kousek mého těla...“

„Ty jsi tak odporný!“

S prásknutím dveří prchla do koupelny. Zvrátil se zpátky na lůžko a hleděl dlouho do stropu. Ano, byl odporný, to přece nechtěl. Co tedy chtěl? Snad svobodu, aby zas mohl pokračovat za svým cílem. A co mu bránilo? Ta jemná pavučina citů, kterými ho omotala a kterou se teď snažil roztrhat? Nebo i něco v něm, co si odmítal přiznat? Vyskočil z postele, otevřel skříň a vyndal z ní oblečení. V té chvíli přišla zpátky z koupelny.

„Ty někam jdeš?“ zeptala se nevinně.

„Chystám se pokračovat v cestě. Už jsem tu hnil dost dlouho, a jak vidíš, jsem už z toho odporný.“

„Já jsem tím nemyslela pořád. Byl jsi po celou dobu milý, pozorný. To jenom když říkáš takové hrubé věci...“

„Myslel jsem tím, že pravá blízkost není tělesná. Můžeme se tu umilovat k smrti a přitom zůstat cizinci. Jedině když budeme spolu usilovat, když budeme mít vyšší cíl...“

„Ale vždyť ho máme. Jenom se lišíme v cestě, jak ho dosáhnout.“

„Já myslel, že je to pro tebe jenom chiméra,“ řekl udiveně.

„To jsem řekla jen tak.“

„Když si to nemyslíš, tak pojď. Je nejvyšší čas vyrazit.“

„Teď? Vždyť je noc a všude tma.“

„V hotelu není nikdy tma.“

„Já jsem tak unavená... Pojď, hezky se na cestu vyspíme a vyrazíme ráno.“

Pověsil oblek zpátky do skříně a neochotně se k ní vrátil do lůžka. Byl vlastně taky unavený a celkem ochotně tu cestu odložil. Leželi potom vedle sebe chvíli ve tmě, až se jakýmsi magnetismem zase k sobě přitiskli. Milovali se pak velmi dlouho, nakonec usnuli.

* * *

Tak zase prošla řada dní. I když o tom spolu nemluvili, věděli oba, co stojí mezi nimi: jednoho dne se budou muset rozhodnout a vydat se na pouť, buď oba, nebo jenom on. Věděl, že Iris na to

také myslí, že její něžnosti, jimiž ho stále více oblažovala, jsou usilovnou snahou zadržet ho nebo čas, který se hromadil tak jako voda za hrází: najednou přeteče a jeho už nic nezastaví.

Jednoho večera, když seděli u stolu v jídelně, najednou promluvila.

„Co naše zavazadla?“

„Co je s nimi?“

„Jsou těžká. Nemůžeme je po celou cestu nést.“

Pokrčil rameny. Žádnou vazbu ke svému kufru necítil. Byla snad ona na tom jinak?

„Tak je prostě necháme tam, kde jsou.“

„Ale to nejde. Patří přece k nám.“

„Jsou to jen věci.“

„Ale potřebné. Mám tam zásobní prádlo, další oblečení...“

„Ty se jen vymlouváš.“

Podívala se na něho svýma velikýma očima.

„Proč tohle říkáš? Já jsem jenom praktická. Člověk má jisté potřeby.“

„A jistý cíl. Nejlepší je, nechat to všechno za sebou.“

„A tvoje sešity? Ty tam chceš taky nechat?“

Pohlédl na ni užasle.

„O čem to mluvíš, jaké sešity?“

„Ty v kufru. Jak si do nich všechno píšeš – jak jsi objevil jezero, jak jsi mne prvně potkal, ta příhoda v tom nočním podniku...“

Zavrtěl hlavou v údivu. Potom si matně vzpomněl, že přece jen něco psal. Měl přitom dojem, jako by jen obtahoval, co tam bylo dříve napsáno.

„Jak o tom vlastně víš?“

„Byla jsem jednou vzhůru, když jsi spal.“

„Tak ses bavila prohlížením mého kufru?“

„Dívala jsem se, zda nemáš zásobní prádlo... Ty sešity jsou skoro všechny popsány. Mně to připadá jako škoda, prostě je tu zanechat.“

Trhl sebou. Co řekla, znělo významně.

* * *

Jednoho rána, když se vzbudil, najednou věděl, že musí odejít hned, nebo se k tomu nikdy neodhodlá. Vstal tiše, aby Iris nevzbudil, provedl jen to nejnnutnější v koupelně, potom se oblékl a stanul u lůžka. Nevěděl, jestli Iris doopravdy spí nebo to jenom předstírá. Měl pocit, že se na něho dívá svýma velkýma očima, ačkoliv byla k němu zády, tváří v polštáři. Byl by rád řekl, že bohužel musí jít, ať mu to nemá za zlé. Ale to ona jistě pochopí. Obrátil se a vyšel tiše z pokoje.

Sjel dolů výtahem, pak zaváhal, kterým směrem se dát. Nakonec došel tam, kde měl ten sektor východ, prošel kolem recepcy ven kolem překvapených pohledů a vyškrábal se na dunu. Ano, Zelené návrší tam pořád bylo, tyčilo se ve své vznešenosti zcela blízko. Srdce mu bušilo při představě, že je už téměř u cíle. Jenže to bylo právě téměř: jak viděl, přímo se k Návrší nedostane, musel jít hotelem. Snažil se vrýt si do paměti směr, aby jej neztratil, až se zas ponoří do spleti pasáží. Pak seběhl zas z duny a vešel zpátky do vchodu.

* * *

Šel dlouho, stále s pocitem, že drží směr. Jenomže pasáž, i když se mu zdála rovná, patrně nenápadně zahýbala. Přišel do zeleného sektoru, který se mu zdál být ten správný kvůli barvě, ale žádný východ neviděl. Šel tedy pořád dál. Měl pocit, že i když už jistě zase bloudí, musí mít jeho úsilí určitý význam.

Nevěděl, jak dlouho tak šel. Byl strašně unavený – chvílemi měl pocit, jako by jeho hlava plavala nad tělem, které se pohybovalo jen setrvačností. Ze zeleného sektoru se stal modrý, který byl docela malý a brzo ustoupil velkému s barvou purpuru. Ta barva se mu nelíbila, tudy cesta jistě nevede. Když dorazil k atriu s fontánou, která tu taky byla jako v žlutém sektoru, zhroutil se na lavičku a hned usnul.

Ani ho nepřekvapilo, že když po dlouhé době oči zase otevřel, uviděl před sebou Zelené návrší. Cítil, že jsou to jistě zase jenom kulisy, které už jednou viděl, ale přece jenom vstal, aby se přesvědčil. Ovšem, bylo tam sklo a Návrší, které za jeho stěnou viděl, bylo malé, snad i pokřivené proti tomu, které spatřil na duně.

Obrátil se ke sklu zády a zase vyrazil, s úmyslem vrátit se do zeleného sektoru. Když prošel znovu malým modrým a uviděl osvěžující zeleň livrejů, už sotva motal nohama. Pak najednou, zcela bez varování, spatřil východ před sebou, a ano, srdce mu bušilo v hrdle při tom pohledu, za silnicí klikatou cestu, směřující vzhůru. Konečně byl u cíle.

Když se ale z posledních sil pokusil vyjít z hotelu, zastoupili mu cestu dva zřízenci.

„Musíme vidět vaši kartu,“ řekl jeden z nich.

„Kartu? A k čemu?“ zamumlal.

„Abychom přčetli stav kreditu.“

Nechtěl se hádat, šmátral chvíli po kapsách, pak podal kartu zřízenci. Ten jí hned projel strojkem, který se mu houpal na břiše, potom se podíval na malé okénko a pokýval hlavou, jako by byl čekal výsledek.

„Došel vám kredit,“ řekl tvrdě.

„To není možné! Vždyť jsem skoro neutrácel.“

„To záleží na výši, kterou jste hned na začátku měl. Vaše mohla být malá, to se občas stává. Náš stroj se nikdy nemýlí.“

Udělal pohyb, aby mezi těmi dvěma proklouznul, ale druhý ho zachytil za paži.

„No tak,“ řekl ten chlapík přísně. „Vy přece víte, že to nemá smysl.“

„Ale já chci tam nahoru, aspoň se podívat. Já vám tu nechám kartu, všechno...“

„Tam nahoru?“ řekl druhý. „Co tam? Ty budovy jsou přece prázdné, dávno už tam nikdo nebydlí.“

„Já tomu nevěřím!“

„Budete muset. No tak se už uklidněte, váš taxík je na cestě.“
Skutečně, v příští chvíli přijel taxík k chodníku. Řidič tentokrát ani nevystoupil.

„Můj kufr,“ protestoval, aby šílený děj přibrzdil.

„Ten je už uvnitř,“ řekl jeden z chlapíků.

Otevřel dvířka vozu, pak ho přiměl, aby nastoupil. Taxík se rozjel skoro dřív, než se zavřela dvířka. Obrátil se a hleděl zadním oknem na zářivé stavby Zeleného návrší, dokud je nezakryla temná masa hotelu. Byl jsem už blízko, říkal si. Pak zavřel oči únavou.